HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2007 Cena $ 2.50 MARCH 2007

Pouť do Svaté země (3)

Hora pokušení

Judská poušť která se prostírá nad údolím Jordánu není písečnou pouští, ale vápencovou oblastí, jež bývá v jarním období, kdy končí doba dešťů a vytváří se trochu humusu, na několik týdnů porostlá zelenou stepní trávou a kvetoucí flórou. Horký pouštní vítr z východu však brzy vysuší veškerou přírodní krásu a odumírání přírody připomíná slovo prorokovo: „Každé tělo je tráva a všechna jeho sláva jako polní květ. Uschla tráva a opadal květ, když je ovanul Hospodinův dech." (Iz 40, 6-7)

Do této pouště kladou evangelisté Ježíšovu modlitbu, půst i pokušení, jak o tom slyšíme vždy na počátku postní doby. Sv. Matouš (4, 1-11) o tom píše následující: Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.'" Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, takže té ponesou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.'" Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.'" Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všecka království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všecko ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět." Tu mu Ježíš řekl „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.'" Potom ho ďábel nechal - i přistoupili andělé a sloužili mu.

Za horu pokušení, dějiště první části příběhu, je od dávných dob považována drsná hora Džabal Karantal, která se vypíná z pouště nad městem Jerichem. Do výše asi 600 metrů nad okolním terénem. Zhruba uprostřed hory je na strmé skalní stěně přilepen jako vlaštovčí hnízdo řecký ortodoxní klášter, ke kterému vede z Jerich lanová dráha. Naše poutní skupina ale podnikla výstup na horu pokušení pěšky. Sotvaže jsme vystoupili z autobusu, obklopila nás skupina palestinských chlapců ve věku od pěti do deseti roků a natahovali ruce a škemrali: dolar, dolar... Neodolal jsem a dal jsem nejbližšímu dolar, ten jej popadl, zvedl do výšky a vykřikl: dolar. Toto slovo zelektrizovalo další skupina dětí na výstupní stezce, a protože jsem byl jediný, kdo tento neprozřetelný čin udělal, vrhli se na mě jako sršni na plást medu a jenom díky mému zdatnému třicetiletému synovci Františkovi, mě skoro osmdesátiletého dědečka nepovalili na zem. Byl jsem sám téměř neschopen s jejich houfem prodrat. Zde jsem si uvědomil velký rozdíl mezi palestinským územím a Izraelem, kde jsme se s ničím podobným nesetkali. Palestinci zde žijí v nepředstavitelné chudobě, která těžce doléhá zvláště na mládež. Ta většinou vyrůstá bez možnosti školního vzdělání a vyučení se nějakému řemeslu. Neexistuje zde žádný průmysl.

Řecký ortodoxní klášter byl na hoře pokušení postaven až v druhé polovině 19.století. Je však vybudován v místě, kde již od 4.století žili ve skalních sluních byzantští poustevníci. Klášter se nazývá Karantal, což je odvozeno z řeckého slova čtyřicet podle čtyřicetidenního postu Pána Ježíše. Po krátkém čekání jsme byli vpuštěni úzkou branou do kláštera. První zastávka byla ve skalní jeskyni, kde podle tradice měl pobývat sám Ježíš. Potom naše kroky vedly do chrámu, kde každého uchvátil nádherně zdobený ikonostas, který ve chrámech východní liturgie odděluje presbytář od chrámové lodě. Jedna z ikon zde znázorňuje první část Kristova pokušení, kde ho ďábel žádá, aby proměnil kameny v chléb. V malé vyvýšené kapli se pak v chrámu ukazuje zaoblený kámen ve tvaru bochníku chleba, na který snad zloduch ve chvíli zkoušky ukazoval.

Druhá část pokušení je situována do Jeruzalémského chrámu, třetí část pokušení někteří kladou do Španělska. Před 48 lety jsem navštívil španělský přístav Barcelonu, nad kterým se vypíná hora s biblickým názvem „Tibi dabo" (Tobě dám...). Lanovkou jsem vyjel k bazilice Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, kterou zde vybudovali salesiáni na přání svého zakladatele sv. Jana Bosca (1815-1888), kterému v jednom z jeho vidění (ve své skromnosti je světec nazýval sny) Pán Ježíš zjevil, že zde se odehrálo jeho třetí pokušení, kde satan nabízel Ježíšovi všechny království světa, aby zde byl postaven kostel. Satan dovedl vybrat opravdu to nejkrásnější místo. Na jihu se tam rozprostírá Zlaté pobřeží španělské s Malorkou, na východě pod Alpami francouzská a italská Riviera a na severozápadě Pyreneje, kde je dnes slavné benediktinské opatství Montserrat, kde také kdysi sv. Ignác z Loyoly dokončil své duchovní obrácení.

Jericho

Ale vraťme se do Palestiny. Z hory pokušení je překrásný pohled daleko do údolí Jordánu až k mrtvému moři. Pozornost návštěvníka ale na prvním místě upoutá opravdový skvost celého kraje město Jericho. Je nestarším městem v této zemi a podle mnohých i na světě. Bylo sevřeno hradbami již v 8. tisíciletí před Kristem (datováno radiometricky). Vykopávky však dokazují, že toto místo, kde vyvěrá silný pramen podzemní vody, bylo osídleno již dávno před tím. Město bylo mnohokrát zničeno a opětovně vybudováno pro svou důležitou strategickou polohu i neobyčejnou úrodnost jeho okolí. Při dělení Zaslíbení země mezi kmeny Izraele připadla tato oblast Benjaminovcům. Starý zákon zmiňuje Jerich mnohokrát. V knize Jozue je vylíčeno, jak Izraelité po přechodu Jordánu a vstupu do Zaslíbené země dobyli toto město obdivuhodnou Boží mocí, když nejprve po šest dnů obcházeli město jedenkrát, zatímco sedmý den je obešli sedmkrát a potom kněží zatroubili na polnice z beraních rohů, lid spustil pokřik a hradby města se samy zhroutily a Izraelité vnikli dovnitř. (Joz 6, 1-20)

Pokračování na str.14

Foto na titulní straně:
Hora pokušení nad oázou Jericho

Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2007

Drazí bratři a sestry!

„Budou hledět na toho, kterého probodli" (Jan 19,37). Toto biblické téma bude letos jádrem naší postní úvahy. Půst je vhodnou dobou k tomu, abychom se naučili stát spolu s Pannou Marií a milovaným učedníkem Janem vedle Toho, který na kříži dokonává oběť svého života za celé lidstvo (srov. Jan 19,25). Obraťme tedy v tomto období zaměřeném na pokání a modlitbu svůj pohled s živější spoluúčastí na ukřižovaného Krista, který umírá na Kalvárii a plně nám zjevuje Boží lásku. U tématu lásky jsem se zastavil v encyklice *Deus caritas est*, kde jsem zdůraznil její dvě základní formy: *agapé* a *erós*.

Boží láska: agapé a erós

Termín *agapé*, který se v Novém zákoně vyskytuje mnohokrát, vyjadřuje darující lásku někoho, kdo usiluje výhradně o dobro druhého. Naproti tomu výraz *erós* označuje lásku toho, kdo si přeje mít, co mu chybí, a usiluje o spojení s milovaným. Láska, kterou nás zahrnuje Bůh, je nepochybně *agapé*. Cožpak člověk může dát Bohu něco dobrého, co by Bůh už nevlastnil? Všechno, čím lidský tvor je a co má, je Božím darem; lidský tvor potřebuje Boha ve všem. Ale Boží láska je také *erós*. Ve Starém zákoně ukazuje Stvořitel vesmíru vyvolenému národu takovou přízeň, která překračuje veškerou lidskou motivaci. Prorok Ozeáš vyjadřuje Boží náklonnost odvážnými obrazy, jako je láska muže k cizoložné ženě (srov. Oz 3,1-3). Ani Ezechiel, když hovoří o vztahu Boha k izraelskému národu, se nebojí používat zaníceného a vášnivého jazyka (srov. Ez 16,1-22). Tyto biblické texty ukazují, že *erós* je součástí samotného Božího srdce. Všemohoucí očekává od svých tvorů jejich „ano", tak jako ženich očekává „ano" od své nevěsty. Bohužel už od počátku se lidstvo svedené klamy Zlého uzavíralo před Boží láskou do iluze soběstačnosti, která je však nemožná (srv. Gn 3,1-7). Adam, spoléhající se sám na sebe, se vzdálil od zdroje života, jímž je Bůh sám, a stal se prvním z těch, „kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí" (Žid 2,15). Bůh se ale nenechal překonat. „Ne" vyřčené člověkem se pro něj dokonce stalo rozhodujícím popudem k tomu, aby prokázal svou lásku v celé její spasitelné síle.

Kříž ukazuje plnost Boží lásky

V tajemství kříže se plně odhaluje nepotlačitelná moc milosrdenství nebeského Otce. Aby znovu získal lásku svého stvoření, byl ochoten dát tu nejvyšší cenu – krev svého jednorozeného Syna. Smrt, která byla pro prvního Adama znamením největší samoty a bezmoci, se tak proměnila v nejvyšší skutek lásky a svobody nového Adama. Můžeme tedy potvrdit slova svatého Maxima Vyznavače: Kristus „zemřel, lze-li to tak říci, způsobem božským, protože zemřel svobodně".[1] Na kříži se projevuje Boží *erós* k nám. Jak to vyjadřuje Pseudo-Dionysius, *erós* je silou, „která nedovoluje milujícímu, aby zůstal sám v sobě, ale vede ho k tomu, aby se spojil s milovaným".[2] Jaký může být „bláznivější erós"[3] než ten, který dovedl Božího Syna ke spojení s námi až do té míry, že důsledky našich provinění vytrpěl jako svoje vlastní?

„Ten, kterého probodli"

Drazí bratři a sestry, pohleďme na Krista probodeného na kříži! On je tím nejpřevratnějším zjevením Boží lásky; lásky, v níž *erós* a *agapé* jsou vzdáleny tomu, že by stály proti sobě, ale navzájem se osvěcují. Na kříži je to sám Bůh, kdo žebrá o lásku svého tvora; On žízní po lásce každého z nás. Apoštol Tomáš poznal Ježíše jako „Pána a Boha", když vložil ruku do rány v jeho boku. Nepřekvapuje nás, že mnozí světci našli v Ježíšově srdci nejdojemnější výraz tajemství lásky. Mohli bychom dokonce říci, že projevení se Božího *erótu* vůči člověku je ve skutečnosti nejvyšším výrazem jeho *agapé*.

Pokračování na str. 11

[1] *Ambigua*, *Patrologia graeca* 91, 1956.
[2] *De divinis nominibus*, IV, 13: *Patrologia graeca* 3, 712.
[3] N. KABASILAS, *Vita in Cristo*, *Patrologia graeca* 150, 648.

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle postní - 18.března 2007

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a. 10-12
Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21
Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor, To staré pominulo, nové nastoupilo. A všecko to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3. 11-32
Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

5.neděle postní - 25.března 2007

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli. „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo. Hle, činím vám věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte. Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho vše ho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá za chováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Kris ta i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umře on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale žene se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrá mě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložstv Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy uka menovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, ab ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřímil se a řekl jim „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul s opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytrácel starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řek jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Květná neděle - 1.dubna 2007

EVANGELIUM - Lk 19, 28-40
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betán u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedník a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete při vázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: 'Proč ho odvazujete?', odpo víte mu takto: 'Pán ho potřebuje.“ Ti, kdo byli posláni, odešli a nalez všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvazovali, ptali se jich jeh majitelé: „Proč to oslátko odvazujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebu je.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na n Ježíše. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup uče dníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděl na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král v jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeov ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpo věděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježiš Kristus je Pán.

PAŠIJE - Lk 23, 1-49
Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Starší lidu, velekněží a učitelé Zákona odvedli Ježíše k Pilátovi. Tam na něj začali žalovat: "Zjistili jsme, že tento člověk rozvrací náš národ, brání odvádět císaři daně a vydává se za krále Mesiáše." Pilát se ho zeptal: "Ty jsi židovský král?" Odpověděl mu: "Ano, já jsem!" Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: "Neshledávám na tomto člověku žádné provinění." Ale oni naléhali a říkali: "Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínajíc Galileou až sem!" Jakmile to Pilát uslyšel, zeptal se, zdali ten člověk je Galilejec; a když se dověděl, že je z Herodova území, poslal ho k Herodovi, který se také právě v těch dnech zdržoval v Jeruzalémě. Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slýchal a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Velekněží a učitelé Zákona stáli při tom a urputně na něho žalovali. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch; dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. V ten den se Herodes a Pilát spřátelili; předtím totiž spolu žili v nepřátelství. Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: "Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já sám jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím." Ale oni se všichni dali do křiku: "Pryč s ním! Propusť nám Barabáše!" Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru vzniklou v městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: "Ať je ukřižován, ať je ukřižován!" Potřetí jim řekl: "Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím." Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován, a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl povolit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli. Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: "Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a kopcům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se teprve stane se suchým!" Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: "Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal. "Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: "Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: "Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji." Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha." A po těch slovech vydechl naposled. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: "Tento člověk byl skutečně spravedlivý." A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se domů. Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a na to se dívaly.

Zmrtvýchvstání Páně - 8.dubna 2007

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43
Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří."

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Lk 24, 1-12
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát." Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28.února 2007

Politické události

Americká radarová základna v ČR rozděluje domácí politickou scénu

Iniciativa Ne základnám uspořádala 13.února další demonstraci proti výstavbě americké radarové základny v Brdech. Před Úřadem vlády se jí zúčastnili i místopředseda Poslanecké sněmovny Lubomír Zaorálek (ČSSD) nebo člen republikové rady Strany zelených Matěj Stropnický. Ten prohlásil, že stanoviska ministrů SZ, například ministra zahraničí Karla Schwarzenberga, nevyjadřují názor většiny vedení strany. Tím potvrdil tušený názorový rozpor ve straně, která na rozdíl od ostatních členů vládní koalice (ODS, KDU-ČSL) projekt radarové základny plně nepodporuje. Iniciativa sdružující odpůrce základny rovněž zaznamenala úspěch u městského soudu v Praze. Ten rozhodl o neoprávněnosti rozhodnutí magistrátu hlavního města, který zakázal protestní pochod plánovaný na 29.ledna. Vznikla ale také petice pro umístění radarové základny, kterou šíří iniciativa Pro základnu. Ta do 14.února získala přibližně 4000 podpisů. Ústřední výkonný výbor opoziční ČSSD v sobotu 10.února formuloval oficiální stanovisko strany. Sociální demokrate připouštějí výstavbu základny, pokud by šlo o součást širší obranné struktury NATO. Jakékoli bilaterální dohody s USA však odmítají. Požadují referendum. KSČM potvrdila své odmítavé stanovisko tím, že 13.února předložila v Poslanecké sněmovně návrh zákona o referendu k základně. Kromě ČSSD ho však nehodlá podpořit žádná další strana, a protože k přijetí ústavního zákona je nutná třípětinová většina, zjevně nemá šanci. Spory okolo základny se neodehrávají jen v ČR. Ruský prezident Vladimír Putin na bezpečnostní konferenci v Mnichově ostře napadl americkou snahu o vybudování ochranného protiraketového systému a obvinil USA ze snahy o vytvoření monopolárního světa. Český ministr zahraničí Schwarzenberg tato tvrzení odmítl a prohlásil, že Putin si nárokuje moc a postavení bývalého Sovětského svazu.

Česko a Polsko souhlasí s nabídkou USA

Česká republika a Polsko nejspíše přijmou nabídku Spojených států a na svých územích rozmístí americká protiraketová zařízení. Zároveň budou svůj postup vzájemně konzultovat a při jednáních spolupracovat. Mirek Topolánek a polský premiér Jaroslaw Kaczynski to oznámili při Topolánkově návštěvě ve Varšavě ve dnech 19. a 20.února. Obě země však budou s Američany jednat samostatně. "Naše priority nejsou zcela totožné s polskými," řekl v debatě se studenty Topolánek. Oba premiéři naopak shodně odmítli referendum a chtějí záležitost řešit na parlamentní úrovni. V odpovědi na nesouhlasné reakce Ruska ohledně rozmístění amerických základen předsedové vlád zdůraznili, že systém v žádném případě není namířen proti Rusku, ale "proti případné činnosti států, které se nechtějí podřídit principům obvyklým ve světě," citovala ČTK Jaroslawa Kaczynskeho. "Vyjádření jednoho ruského generála nelze pokládat za oficiální ruský postoj. Je dobré komunikovat a vzájemně se informovat, jaké jsou oficiální postoje," řekl ještě Topolánek a připomenul výroky ruského velitele raketových vojsk Solovcova o možnosti namířit ruské rakety na Česko. Při jednání o roli Polska a Česka v Evropské unii a jejich postoji k budoucnosti Unie se předsedové vlád podle Topolánka shodli, že "doba, kdy jsme říkali jenom výhrady, skončila." Unie by do budoucna měla uskutečnit nezbytné reformy penzijního systému, zdravotnictví a veřejných financí. Starou ústavní smlouvu by měl nahradit text prostší a srozumitelnější, nicméně, jak řekl Kaczynski, staré znění je "dobrý základ". Topolánek však připomenul, že spojená Evropa musí vznikat "odspodu, od lidí". Vedle ministra zahraničí Karla Schwarzenberga byli mezi členy české delegace v Polsku také podnikatelé, kteří se spolu s českým premiérem setkali se svými polskými partnery. Na poslední chvíli se k české výpravě připojil i ředitel české kontrarozvědky Jiří Lang.

Melčák vyloučen z ČSSD, komunisté navrhují zákon proti přeběhlíkům

Poslanec Miloš Melčák byl vyloučen z ČSSD za to, že v lednu proti vůli své strany umožnil vznik vlády ODS, lidovců a zelených, čímž poslal sociální demokracii do opozice. O osudu poslance, který po roce 1989 pomáhal znovuzakládat sociální demokracii, rozhodoval 10.ledna v Praze ÚVV ČSSD. Pro vyloučení hlasovalo 132 členů, deset bylo proti. Melčák se může odvolat ke stranickému sjezdu, který se sejde koncem března v Brně. Vyloučený poslanec zasedání po rozhodnutí výboru opustil a novinářům se vyhnul. Opoziční politici začali poté, co dva poslanci zvolení za ČSSD podpořili Topolánkovu vládu, uvažovat o opatřeních, která by mohla podobnému jednání zabránit. Komunistický poslanec Stanislav Grospič představil návrh zákona, podle kterého by měl být přeběhlík zbaven poslaneckého mandátu. O ztrátě mandátu poslance nebo senátora by rozhodoval na popud strany Nejvyšší správní soud. Proti jeho rozhodnutí by bylo možné odvolání k Ústavnímu soudu.

Bursík stále v čele zelených

Předpovědi o změnách ve vedení Strany zelených se nenaplnily - stranický sjezd potvrdil mandát staronovému předsedovi Martinu Bursíkovi i většině stávajícího vedení. Pro zelené to znamená pokračování současného dynamického vývoje, který nabral za poslední rok a půl nečekaných obrátek. Loňské parlamentní volby přinesly straně historický úspěch - získala šest křesel v poslanecké sněmovně, stala se důležitým koaličním partnerem a v současné vládě ji zastupují čtyři ministři. Pražský sjezd ve dnech 17. a 18.února zahájila debata o výstavbě americké protiraketové základny. Většina delegátů se v hlasování vyslovila pro to, aby se o jejím umístění na území České republiky rozhodlo v referendu. Diskuse o základně a o postoji členů strany k této otázce se natolik protáhla, že narušila celý program sjezdu. V souladu s názorem vedení strany delegáti americký radar neodmítli. Zároveň však sjezd požádal "zelené" ministry, aby ve vládě prosazovali projednání radaru na půdě Severoatlantické aliance a Evropské unie. Zároveň by měli usilovat o to,

aby celý systém zaštítilo svým řízením a velením NATO. Kvůli radaru přišla volba předsedy strany na řadu až v sobotu večer. Také v tomto programovém bodu dominoval současný vicepremiér a ministr životního prostředí v Topolánkově vládě Martin Bursík. Na vedoucí post kandidoval jako jediný a s přehledem zvítězil. Ve svém kandidátském projevu se věnoval především prioritnímu tématu strany - ochraně životního prostředí. Hovořil také o svých plánech na prosazení společné evropské politiky vůči Číně, jejímž cílem by mělo být zahájení dialogu mezi komunistickým režimem, tibetskou exilovou vládou a dalajlámou. Zbytek vedení se podařilo zvolit až v neděli. Pozici první místopředsedkyně obhájila před dalšími dvěma kandidátkami - Džamilou Stehlíkovou a Monikou Steyerovou - Dana Kuchtová. Ministryně školství a protijaderná aktivistka byla předpokládanou favoritkou, její vítězství si přál i předseda Bursík. Dalšími místopředsedy se stali Ondřej Liška a Martin Tichý. Představenstvo doplní i bývalý ředitel Hnutí Duha a současný náměstek brněnského primátora Martin Ander, vedoucí sdružení Zelený kruh Zuzana Drhová a Dušan Lužný, nynější poradce ministryně školství a předseda jihomoravské organizace zelených. O svůj post naopak přišel výrazný kritik radarové základny a pražský zastupitel Petr Štěpánek. Původně plánovaná debata o postoji strany k současné protievropské politice ODS, kterou někteří zelení silně kritizují, na řadu z časových důvodů nepřišla.

Nejvyšší soud rozhodl - svatý Vít církvi nepatří

Nejvyšší soud zrušil loňský rozsudek městského soudu v Praze, na jehož základě připadla katedrála svatého Víta římskokatolické církvi. Z odůvodnění vyplývá, že katedrálu nelze navracet způsobem, jakým to učinili níže postavení soudci. Rozsudek z 31.ledna byl zveřejněn až 16.února. Nejvyšší soud byl pro stát poslední šancí, jak si zachovat naději na vrácení katedrály. Poté, co pražský městský soud rozhodl loni v červnu o navrácení dominanty Pražského hradu církvi, zbývala státu už jen teoretická možnost v podobě dovolání k Nejvyššímu soudu. Toto dovolání nakonec pro zástupce státu dopadlo úspěšně. Soudci obvodního i městského soudu původně při rozhodování sporu dospěli k závěru, že církev nikdy vlastníkem objektu být nepřestala a že vlastnictví žádným právním aktem v době totality na stát nepřešlo. Stát proto loni 5.září musel na základě pravomocného verdiktu městského soudu předat katedrálu s přilehlými nemovitostmi do rukou církve. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu však vyplývá, že obě strany si tento akt nyní opět zopakují. Avšak v opačných rolích. Spor o katedrálu sv.Víta, Václava a Vojtěcha trvá již 14 let. Žalobu na určení vlastnictví katedrály s dalšími nemovitostmi (kanovnické domy a Nové proboštství ve Vikářské ulici) a dalších sakrálních památek v areálu Pražského hradu (kapli sv.Anny a baziliku sv.Jiří s pozemky) podala v prosinci 1992 Náboženská matice spolu s dalšími církevními subjekty. O vlastnictví baziliky sv.Jiří už bylo dříve definitivně rozhodnuto ve prospěch státu. Kancelář prezidenta republiky slovy svého mluvčího Petra Hájka již vyzvala církev, aby se připravila na jednání týkající se převodu katedrály zpět do rukou státu. Arcibiskupství však trvá na tom, že dokud není spor po právní stránce vyřešen, není třeba o ničem jednat. "Nejprve musí být jasno po právní stránce," poznamenal kardinál Miloslav Vlk. Pražský primas rovněž odmítl návrh lidoveckého ministra Cyrila Svobody, aby stát i církev spravovaly památku společnými silami. Svůj další postup zatím nechce církev komentovat. Čeká na odborný právní rozbor soudního rozhodnutí.

Festival Mene Tekel

Česká republika si v posledním únorovém týdnu připomněla 59.výročí převzetí moci komunisty. Éru totalitní vlády v tehdejším Československu přiblížil festival Mene Tekel, který ve dnech 19. až 25.února pořádala občanská sdružení Umění bez bariér, Konfederace politických vězňů ČR a hlavní město Praha pod záštitou primátora hlavního města Prahy Pavla Béma a pražského biskupa Monsignora Václava Malého. Festival chtěl veřejnosti připomenout období komunistické vlády spojené s četnými represemi a útlakem obyvatel. Svědectví o tehdejších poměrech podalo několik bývalých politických vězňů, slova se ujali i historikové, aby na přednáškách promluvili o zločinech totalitního režimu. Týdenní festival doprovázely různé vernisáže, promítání filmů a dokumentů, přednášky a proslovy politických vězňů a zahraničních hostů. Některé akce se konaly ve školách, aby dnešní mládež získala představu, co se zde dělo v letech 1948-1989. Festival zakončila nedělním projevem Naděžda Kavalírová, předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR a zároveň patronka tohoto dne. Na historickém balkonu domu číslo 12 paláce Kinských na pražském Staroměstském náměstí vyzvala všechny přítomné k zákazu komunistické strany. V tu chvíli ji poslouchalo na tři sta posluchačů. Po jejím proslovu vystoupil biskup Václav Malý, který symbolicky očistil Staroměstské náměstí od zla a násilí. Za komunistické totality bylo z politických důvodů odsouzeno 205 486 osob, popraveno 248 osob a dalších 4 500 lidí zemřelo ve vězeních. Při pokusu o přechod československých hranic se Spolkovou republikou Německo a Rakouskem zahynulo nejméně 282 lidí.

Odbory žádají odstoupení generálního ředitele ČT Jiřího Janečka

Odborová organizace České televize vyzvala generálního ředitele Jiřího Janečka a některé ze členů vedení televize, jakož i většinu členů Rady ČT, aby odstoupili ze svých funkcí. Hlavním z důvodů této výzvy je působení Františka Lamberta ve funkci vrchního a programového ředitele, kterou vykonával, přestože byl za minulého režimu členem Lidových milicí, což lustrační zákon nepřipouští. Při nástupu do funkce nepodepsal čestné prohlášení v této záležitosti, a svůj post tak po celou dobu zastával v rozporu se zákonem. Odboráům zároveň vadí, že další členové z vedení ČT zamlčeli důležité skutečnosti ze své minulosti. Kromě Lamberta se média zabývají také případem generálního ředitele Jiřího Janečka a ředitele úseku vnějších vztahů Martina Švehly, kteří ve svých životopisech neuvedli své členství v předlistopadové KSČ. Oba přitom popírají, že by tyto informace tajili. V důsledku těchto odhalení odboráři považují vedení České televize za zcela nevěrohodné. Požadují tak odstoupení jak části členů vedení, tak většiny členů Rady ČT. Ti podle odborů porušování a obcházení

zákona kryli, a nyní toto chování dokonce obhajují. Mluvčí ČT Martin Krafl uvedl, že se generální ředitel s požadavky seznámil a s odbory se sejde a jednotlivé body probere.

Ze Slovenska

Premiér Robert Fico na návštěvě v Číně

Slovenský premiér Robert Fico 9.února ukončil svoji první návštěvu Číny po nástupu do funkce. Při setkání s předsedou Všečínského shromáždění lidových zástupců Wu Bangguoem uvedl, že Slovensko hodlá vzájemně pozitivní vztahy dále rozvíjet především na poli obchodu. Premiéra Wen Tia-paa požádal o podporu slovenských podnikatelských aktivit v Číně. Během šestidenního pobytu se Fico zúčastnil například zahájení Čínsko-slovenského obchodního fora či vernisáže slovenských fotografií.

Slovenští vojáci ukončili misi v Iráku

Slovenská ženijní jednotka se vrátila z irácké mise zpět na Slovensko. Již v polovině ledna se 95 slovenských vojáků přesunulo z Iráku do sousedního Kuvajtu, kde přes měsíc čekali na návrat do vlasti. Na letišti přivítal vojáky premiér Fico, který se zmínil o zhoršující se bezpečnostní situaci v Iráku. "Vyslovuji naději, že v budoucnosti se bude Slovensko zúčastňovat pouze misí, které mají plný mandát OSN a budou mít stoprocentní smysl a význam," řekl Fico. O návratu vojáků rozhodla Ficova vláda již vloni v říjnu, čímž naplnila jeden z bodů svého volebního programu. Od roku 2003 působilo v Iráku celkem 716 slovenských vojáků, z nichž čtyři zemřeli. Nyní Slovensko v Iráku ponechá jen 11 důstojníků, kteří by se měli podílet na výcviku irácké armády a dvě soupravy odminovacích zařízení Božena.

Česko přepošle na Slovensko část archívu vojenské kontrarozvědky

František Kašický, ministr obrany SR, a jeho česká rezortní partnerka Vlasta Parkánová podepsali 6.února dohodu o odevzdání těch archivů komunistické Státní bezpečnosti, které se týkají občanů nebo území Slovenska. Česko přesune na Slovensko přibližně 60 tisíc dokumentů, které mohou obsahovat hlavně informace o lidech, které StB sledovala, ale i o spolupracovnících a členech kontrarozvědky. Mají v nich být i nařízení, předpisy a struktura zpravodajské služby. Jak informuje deník SME, ministr Kašický uvedl, že Slovensko využívá archivy například na bezpečnostní prověrky; materiály zpracovává a spravuje Ústav paměti národa. Oba ministři se shodli, uvádí dále SME, že dohoda je důkazem nadstandardních vztahů Prahy a Bratislavy. Návštěva ministryně Parkánové na Slovensku byla zároveň i její první zahraniční cestou ve funkci ministryně obrany.

Ekonomika

Česká ekonomika loni dosáhla rekordního obchodního přebytku

Česko se může za loňský rok pochlubit historicky rekordní výší čistého vývozu. Přebytek vývozu nad dovozem se vyšplhal na 47,3 miliard korun, což je o 8,7 miliardy více než předloni. Za úspěchem platební bilance stály především rostoucí automobilový průmysl a ekonomický vývoj ve státech EU. Automobilový průmysl je dlouhodobě hlavním tahounem české ekonomiky, na vývozu se export silničních vozidel podílel 17,0 %. Například kolínská automobilka TPCA zvýšila loni výrobu osobních aut o 41%. Naopak negativní dopad měly vyšší ceny ropy a zemního plynu. "V roce 2007 bude dynamika obchodní bilance závislá především na elektrotechnickém průmyslu, do kterého i díky investičním pobídkám přišla loni řada investorů," řekl pro server ihned.cz analytik České spořitelny David Navrátil. Čistý export určuje výslednou výši HDP, a podílí se tak i na současném růstu české ekonomiky. Česká republika dosáhla poprvé aktivní obchodní bilance v roce 2005.

Nové vyšetřování kauzy gripeny

Švédská televize SvT odvysílala ve dnech 20. a 27.února dvoudílný dokumentární pořad, v němž poukázala na nejasnosti a možnost korupce několika českých politiků v souvislosti s nákupem a pozdějším pronájmem letounů Jas - 39 Gripen. Případem se nyní zabývá protikorupční policie všech zainteresovaných států. Klíčovou se může stát informace tehdejšího ministra zahraničních věcí Jana Kavana, který pro skrytou kameru švédské televize řekl: "To, že docházelo (v souvislosti s gripeny) k předávání peněz, bylo v parlamentu docela dobře známým tajemstvím, sdíleným velkým počtem lidí." Na lobbing ze švédské strany upozornil již roku 2002 Michael Žantovský. Jeho trestní oznámení však policie odložila. Na podezřelý zákulisní vliv poukázal i předseda Senátu Přemysl Sobotka, kterému neznámý muž rovněž úplatek nabídl. Nákup gripenů schválila v roce 2002 Zemanova vláda. Tendr tehdy vyhrál jediný zájemce, britsko-švédské konsorcium firem BAE Systems a Saab. Ke koupi však nedošlo, protože parlament ji těsně před volbami zamítl. Po červnových volbách roku 2002 zasáhly Českou republiku katastrofální povodně a z nedostatku financí se o nákupu definitivně upustilo. Česko si v roce 2004 stíhačky alespoň pronajalo, neboť za staralé a dosluhující ruské stro je MiG-21 se musely urychle ně nahradit novou technikou.

LG. Philips v Hranicích na Moravě má nového majitele

Továrna na obrazovky LG Philips v Hranicích na Moravě, které hrozil bankrot kvůli dlu hům ve výši 700 milionů ko run, má nového majitele. J jím nizozemský develope CTP Invest, který se zabýv investicemi do obchodních průmyslových prostor. Zakou pení továrny firmu stálo víc než 40 milionů eur, další inve stice chce firma vložit do vy stavby nových budov a rozš ření výroby.

Ústavní soud zrušil zákon o odškodnění klientů tří zkrachovalých bank

Ústavní soud zrušil zák týkající se odškodnění klien tří zkrachovalých bank (Unic banky, Plzeňské banky a Kr ditní banky). Podle soudu b zákon schválen nepřípustný způsobem, jako tzv. přílepe neboli pozměňovací návrh vl žený do jiného zákona. Klie zkrachovalých bank tak m nárok pouze na 90 proce svého vkladu, maximálně vš do částky 25 tisíc eur (700 tis korun). Proti tomu se bouří n jen největší finanční skupina Česku, PPF, která měla v rá ci dodatečného odškodnění skat 1,7 miliardy korun, ale ké stovky dalších klientů.

Kurzovní lístek ČNB 1. 3. 2007 (střed)

EUR, 1 .....28.2
Kanada, 1 .....18.2
Slovensko, 100 .....81.9
USA, 1 .....21.3

Kultura

Miloš Forman představil v Praze Goyovy přízraky

V únoru se v českých kinech objevil nejnovější snímek režiséra Miloše Formana Goyovy přízraky. Forman se na realizaci filmu chystal celých padesát let, teprve loni se však do práce pustil a s pomocí francouzského scénáristy Jean-Claudea Carriera film ztvárnil. Hudbu k němu zkomponoval český skladatel Varhan Orchestrovic Bauer. V příběhu se propojují osudy tří postav: malíře Goyi (Stellan Skarsgard), jenž nastoupí jako portrétista a dvorní malíř na španělský královský dvůr, jeho múzy Ines (Natálie Portmonova) a katolického mnicha Lorenza (Javier Bardem). Děj začíná na konci 18.století za slábnoucího vlivu inkvizice, přechází do období napoleonských válek a vrcholí porážkou Francouzů Wellingtonovou armádou a znovunastolením monarchie. Goyovy přízraky představují režisérův třetí historický film (po Amadeovi a Valmontovi), kritici v něm však nespatřují kvalitu jeho starších děl. V návštěvnosti zaostávají Goyovy přízraky za posledním filmem Jiřího Menzela Obsluhoval jsem anglického krále.

Berlinále s českou účastí

8.února začal v Berlíně 57. ročník mezinárodního filmového festivalu Berlinále. Desetidenní přehlídku světové kinematografie zahájil francouzská film La Mame (Zabec), vyprávějící životní příběh slavné šansoniérky Edith Piaf. O ceny festivalu, medvědy, soutěžilo v hlavní kategorii 22 snímků, tradičně nejsilnější zastoupení zde měly americké a francouzské filmy. Celkově však Berlinále nabízelo mimo hlavní soutěž přes čtyři stovky filmů v devíti programových sekcích. Českou kinematografii letos v hlavním výběru reprezentoval film režiséra Jiřího Menzela Obsluhoval jsem anglického krále. Snímek sice žádnou z hlavních cen nevyhrál, ale získal finančně nedotovanou, ale prestižní cenu Mezinárodního svazu federace filmových kritiků. Na Berlinále se promítaly ještě další české filmy: snímek Davida Ondříčka Grandhotel v sekci Panorama a film Petra Nikolaeva ...a bude hůř v sekci Forum.V soutěži krátkých filmů se objevily animované pohádky Moře, strýčku, proč je slané? Jana Baleje a O třech sestrách a prstenu Vlasty Pospíšilové. Hlavní cenu filmového festivalu za nejlepší film, Zlatého medvěda, nakonec získal čínský film Tchujin sňatek (Tu ya de hun shi). Film režiséra Wang Cchuan-ana líčí těžký osud ženy, která v čínské autonomní oblasti Velké Mongolsko usiluje o přežití a samostatnost. Druhé nejvýznamnější ocenění, Velkou cenu poroty a sošku Stříbrného medvěda, získal argentinský film El Otro (Jiny) režiséra Ariela Rottera. Tento film dostal také cenu pro nejlepšího herce - Julia Chaveze. Ocenění nejlepší herečky získala Nina Hossova (Yella) a cenu za nejlepší režii obdržel Joseph Cedar (Beaufort). Berlinále se společně s festivaly v Benátkách a Cannes řadí mezi tři nejprestižnější filmové soutěže roku.

Sport

Biatlonista Slesingr vybojoval na MS dvě medaile

Biatlonista Michal Slesingr vybojoval na MS v italské Anterselve dvě medaile, stříbrnou ve sprintu, v němž zaostal jen o 4,8 sekundy za norským fenoménem Bjrndalenem, a bronz na dvacetikilometrové trati. Ve stíhacím závodě na 12,5 km mu unikl bronz o necelých 5 sekund. Závěrečné vystoupení na 15km se mu už tolik nepovedlo, skončil 20., ale připsal si tak alespoň další body do SP.

Šárka Záhrobská mistryní světa

O nebývalý úspěch v alpském lyžování se 16.února zasloužila Šárka Záhrobská. Dvaadvacetiletá česká lyžařka vyhrála mistrovství světa ve slalomu ve švédském Aare, když o dvanáct setin sekundy porazila tamější favoritku Anju Parsonovou. Stala se první nositelkou tak cenného kovu v historii nejen českého, ale i československého sjezdového lyžování. O Šárce Záhrobské se jako o nadějném talentu mluví již delší dobu. Upozornila na sebe v juniorských soutěžích. V patnácti letech vyhrála slalom na neoficiálním žákovském šampionátu v italském Trofeo Topolino. Tehdy kromě zlaté medaile vybojovala i bronz v obřím slalomu. Poté se začala ukazovat i na seniorských soutěžích, nejdříve na mistrovství světa ve Sv. Antonu v roce 2001. Rok na to poprvé startovala ve světovém poháru a v roce 2003 se už na MS ve Sv. Mořici probojovala mezi elitní desítku nejlepších. Do osudného pátku 16.února byl největším úspěchem Záhrobské bronz ze světového šampionátu v Santa Catarine z roku 2005. Naděje na obsazení některé z medailových pozic na loňských zimních olympijských hrách v Turíně Šárka Záhrobská neproměnila. Šárka Záhrobská pochází z krkonošského Benecka. Na lyžích stála již ve svých dvou letech. Jejím trenérem je její otec, právník, Petr Záhrobský, v lyžařském oboru samouk. Šárku vedl již od jejích začátků a vychoval z ní lyžařku světového formátu, aniž by byla členkou Svazu lyžařů České republiky. Výhra zlaté medaile není tedy pouze výhrou Šárčinou, ale i jejího vytrvalého otce. Hned po zahájení letošní sezony si Šárka Záhrobská získala respekt u svých soupeřek. V lednu skončila třetí ve slalomu světového poháru v Záhřebu a tři dny poté dokonce vystoupala o stupínek výš a své umístění o jednu příčku zlepšila ve slovinské Kranjské Gore. V zatím posledním slalomovém závodě světového poháru ve španělské Sierra Nevadě, kterého se Šárka Záhrobská zúčastnila 25.února již jako mistryně světa, skončila šestá.

Medailové úspěchy na MS v klasickém lyžování

Prozatím největším českým úspěchem na světovém šampionátu v klasickém lyžování, který začal ve čtvrtek 22.února v japonském Sapporu, je výkon Kateřiny Neumannové. Neumannová nejprve v neděli 25.února získala stříbro ve skiatlonu na 7,5 km klasicky a 7,5 km volnou technikou, když nestačila pouze na Rusku Olgu Zavjalovovou. Tím však medailové úspěchy české běžkyně neskončily. Ve středu 28.února s přehledem zvítězila v závodě na 10 km volnou technikou, když do cíle jako první dorazila téměř s půlminutovým náskokem na druhou Olgou Zavjalovovou. Již na začátku mistrovství v pátek 23.února vybojovali čeští reprezentanti Dušan Kožíšek a Milan Šperl první medaile, když ve sprintu dvojic skončili za Italy a Rusy na třetím místě. "Prvním krokem bylo postoupit ze semifinále. Po rozlosování jsem měl totiž obavu, protože naše rozjížďka byla velmi silná. Sprint je soubojem s kolizemi i pády. Nám všechno dokonale vyšlo," řekl novinářům Šperl, který jel sprint dvojic teprve podruhé.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

1025. výročí biskupské volby svatého Vojtěcha a "Svatovojtěšské oslavy"

19.února 2007 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze celebroval mši svatou kardinál Miloslav Vlk. Bohoslužba připoměla 1025. výročí volby sv. Vojtěcha druhým pražským biskupem. Letos si také připomínáme 1010 let od smrti tohoto světce (23.dubna 997). Ve dnech 28. a 29.dubna proběhnou "Svatovojtěšské oslavy", jejichž součástí je Národní pouť do polského Hnězdna. V sobotu 28.dubna budou oslavy probíhat v diecézních katedrálách. Potom budou z jednotlivých diecézí vypraveny autobusy do Hnězdna, kde se česká a moravská pouť spojí v neděli 29.dubna ke společnému česko-polskému slavení svatovojtěšského jubilea. Z Prahy budou do Hnězdna vezeny ostatky sv. Vojtěcha a ze slavníkovského hradiště Libice, místa Vojtěchova narození, symbolická prst' rodné země.

Předání Memoranda za nápravu vztahů státu a církví v České republice ústavním a církevním činitelům

20.února 2007 proběhlo v Praze předání Memoranda za nápravu vztahů státu a církví v České republice do rukou církevním a ústavním činitelům. Memorandum vydala Moravskoslezská křesťanská akademie, Společnost pro dialog církve a státu za podpory Konfederace politických vězňů a Matice cyrilometodějské a pod záštitou arcibiskupa Karla Otčenáška. Veřejné ohlášení Memoranda se uskutečnilo v Praze 16.3.2006. Následně proběhlo oslovení křesťanské veřejnosti s možností vyjádřit podporu svým podpisem na petičních listech. Během tohoto období probíhala veřejná diskuze o reformě vztahů církve a státu. Memorandum vyjadřuje zájem věřících občanů podílet se na společném dobru pro všechny a žádá úpravu ve vztazích státu a církví v souladu se standardem demokratických států a mezinárodních závazků. Především se jedná o právní úpravu - zákona o církvích a náboženských společnostech, která by zajišťovala plný a svobodný rozsah jejich činností, provedení ekonomické a majetkové úpravy k nezávislosti církví a uskutečnění smluvní úpravy mezi Českou republikou a Apoštolským stolcem, dále mezi Českou republikou a ostatními církvemi v souladu s přístupem demokratických států. Iniciátoři Memoranda mají zájem, aby na základě narovnání vztahů mohli stát a církevní společenství vzájemně spolupracovat sloužit, i když každý z jiného úhlu, osobnímu a společenskému povolání člověka.

Bible byla vydána již v téměř 2,5 tisíci jazycích

Počet jazyků, do kterých byla přeložena alespoň část Bible, v loňském roce opět vzrostl. Překlad nejméně jedné kompletní knihy je v současnosti dostupný ve 2.426 jazycích, Nový zákon byl přeložen do 1.144 jazyků a celá Bible již byla přeložena do 429 jazyků, v loňském roce poprvé do dalších 3 jazyků. Oblastí s největším počtem biblických překladů je Afrika: celá Bible existuje již ve 160 afrických jazycích či dialektech, v dalších 312 je možné si přečíst Nový zákon a ve 221 existují překlady částí Bible. O něco menší počet překladů nalezneme na asijském kontinentu: 132 jazyků má celou Bibli, 246 Nový zákon a 221 alespoň část Bible. V počtu překladů Nového zákona se Asii blíží Oceánie (242), kde též existuje 143 překladů částí Bible a 38 jazykových verzí kompletního Písma svatého. Podobná čísla nabízí i Latinská Amerika: 30 celých Biblí, 277 Nových zákonů a 113 částí Bible. V 61 evropských jazycích je nyní dostupná celá Bible, v dalších 37 jazycích je možné číst Nový zákon a 114 jazyků Evropy má přeloženou alespoň část Bible. Regionem s nejmenším počtem překladů je pak – především pro svou jazykovou homogenitu – Severní Amerika, kde je možné číst Bibli v 7 jazycích, Nový zákon v dalších 30 a alespoň část Bible v 39. Statistiku Spojených biblických společností (UBS) z 31.12.2006 uzavírá kategorie Umělé jazyky, kde nalezneme 1 překlad celé Bible a v dalších 2 jazycích alespoň část Písma svatého.

Rok 2007 je v Rusku "Rokem milosrdné lásky"

Katolická církev v Rusku vyhlásila rok 2007 "Rokem milosrdné lásky", při kterém chce obrátit větší pozornost "Rok milosrdné lásky" navazuje na "Rok Bible", který ruská katolická církev slavila v loňském roce, a je inspirován exhortací papeže Jana Pavla II. Ecclesia in Europa (2003) a encyklikou Benedikta XVI. Deus caritas est (2005). Mottem roku se stala věta "Pospěšte konat dobro" dr. Feodora Haase, německého lékaře, který větší část svého života věnoval péči o vězně v Moskvě. "Chceme, aby každý pochopil, že charita je nutnou součástí církve, která nemá jen hlásat evangelium a vysluhovat svátosti, ale také konat dílo milosrdenství," říká v rozhovoru pro agenturu Zenit moskevský arcibiskup Tadeuš Kondrusevič. V rámci "Roku milosrdné lásky" se uskuteční několik akcí: v dubnu to bude konference o osobě a díle dr. Haase, jehož beatifikační proces se připravuje. Arcibiskup Kondrusevič doufá, že se konference zúčastní i zástupci pravoslavné církve. V souvislosti s 90. výročím zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě, které se týkalo i budoucího vývoje Ruska, proběhne další konference ve dnech 12.-13.5. Po celý rok bude tak nejrůznějšími akcemi připomínána charitní činnost církve. Podle oficiálních ruských zdrojů pomáhají charitativní organizace až 13 % ruského obyvatelstva. Snahou katolické charity v Rusku je také zintenzívnit spolupráci s pravoslavnou církví. Arcibiskup Kondrusevič se také rozhovořil o plodech uplynulého "Roku Bible" a zmínil například založení biblické školy při moskevské katedrále, kde se zájemci vzdělávají ve výkladu Písma a zkoumají, jak Bible inspirovala umění či architekturu. Na mnoha místech Ruska byly založeny biblické kroužky, jejichž činnost i nadále pokračuje. Na některých aktivitách "Roku Bible" se podílela i pravoslavná církev – například při společném pořádání výstavy v městě Vladimir. "'Rok Bible' vzbudil větší zájem než kterékoliv další téma, které pro každý rok navrhujeme," zdůraznil arcibiskup, a dodal: "Nemám nejmenších pochyb o tom, že v Rusku je nyní mnohem více možností jak studovat Písmo svaté. Nejde o to, zda někdo má či nemá Bibli doma, ale zda ji chápe jako Boží slovo, které mění člověka.

Podle zpráv ČB

Poselství Benedikta XVI. k postní době 2007

Pokračování ze str. 3

Jen láska, v níž se spojuje zdarma poskytovaný dar sebe sama a vášnivá touha po vzájemnosti, vzbuzuje opojení, které ulehčuje i ty nejtěžší oběti. Ježíš řekl: „Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě" (Jan 12,32). Odpověď, kterou od nás Pán vroucně žádá, spočívá především v tom, že přijmeme jeho lásku a necháme se jím přitáhnout. Avšak nestačí jeho lásku přijmout. Je třeba na tuto lásku odpovědět a potom se snažit předávat ji ostatním. Kristus „mě přitahuje k sobě", aby se se mnou spojil a já abych se naučil milovat bratry jeho láskou.

Krev a voda

„Budou hledět na toho, kterého probodli." Pohleďme s důvěrou na Ježíšův probodnutý bok, z něhož vytryskly „krev a voda" (Jan 19,34)! Církevní otcové považovali tyto prvky za symboly svátostí křtu a eucharistie. Díky působení Ducha Svatého se nám s křestní vodou otevírá intimita trojiční lásky. Na postní cestě jsme nabádáni, pamětlivi svého křtu, abychom vycházeli ze sebe a v důvěrné odevzdanosti se otevírali milosrdnému Otcovu objetí.[4] Krev, symbol lásky Dobrého Pastýře, nám poukazuje zvláště na eucharistické tajemství: „Eucharistie nás vtahuje do Ježíšova obětního úkonu... jsme zahrnuti do dynamismu jeho sebedarování."[5] Prožívejme tedy půst jako ‚eucharistické' období, v němž budeme přijímat Ježíšovu lásku a naučíme se ji šířit okolo sebe každým gestem a slovem. Kontemplace „toho, kterého probodli", nás povede k tomu, abychom otevírali svá srdce ostatním a poznávali rány zasazené důstojnosti lidských bytostí. Vybídne nás zvláště k tomu, abychom bojovali s každou formou pohrdání lidským životem a vykořisťování člověka a ulehčovali dramatům samoty a opuštěnosti mnoha lidí. Ať je půst pro každého křesťana obnovenou zkušeností Boží lásky, kterou nám dal v Kristu; lásky, kterou svým životem máme každý den „dávat dál" bližnímu, především tomu, kdo nejvíce trpí a je v nouzi. Jen tak budeme moci mít plnou účast na velikonoční radosti. Kéž Panna Maria, Matka krásného milování, nás vede během této postní cesty k autentické konverzi ke Kristově lásce. Drazí bratři a sestry, přeji vám plodnou postní pouť a s láskou vám všem posílám zvláštní apoštolské požehnání.

Benedictus PP XVI

[4] Srov. JAN ZLATOÚSTÝ, *Catechesi*, 3, 14 násl.
[5] BENEDIKT XVI., Encyklika *Deus caritas est*, č. 13, Praha 2006.

Celá Evropa se modlí přidejte se i Vy

Stále přicházejí zprávy, že obnově památného Mariánského sloupu a Staroměstském náměstí v Praze mnozí lidé nepřejí, i když jejich stokrát vyvrácené argumenty můžeme těžko pochopit. Podobně jsme se dověděli, že Nejvyšší soud České republiky zrušil 16.února 2007 rozhodnutí, že katedrála svatého Víta patří církvi, když před tím slovní válka u soudů, komu pražská katedrála patří, trvala 14 let! Jsou to ta prastará nedorozumění a nepochopení, jež vlečeme za sebou jako tu pověstnou železnou kouli na noze už někdy od čtrnáctého - patnáctého století našich dějin. A kdo už ty staleté předsudky přijal za své, ten už se těžko dá přesvědčit, i když má pravdu přímo před očima. Zbývá nám tedy skutečně jen důvěra v Boží pomoc a přímluvu Panny Marie. O to je však třeba stále prosit, stále pokorně a s důvěrou bušit na bránu Božího milosrdenství. Vždyť nás k tomu vyzývá v evangeliu Pán Ježíš sám: „...proste a dostanete, tlučte a bude vám otevřeno...!" (Mat 7,7). Když se však díváme kolem sebe, i přes hranice, vidíme, jak daleko má celá Evropa do toho vytouženého, ne jen povrchního společenství; proto bychom si tolik přáli uzdravit její „srdce", aby opět bilo pravidelně a jasně.

V Německu vznikla v roce 2005 iniciativa

„Evropa pro Krista",

která obsahuje tuto výzvu:

Celá Evropa se modlí

přidej se k nám!

Kdy?

Každý den ve 12 hodin.

Kde?

Tam, kde právě jsi.

Co?

Modlitbu Otče náš.

Za co?

Za křesťanskou Evropu.

Do modlitby se může zapojit každý.

Vzpomenout si v pravé poledne je celkem snadné. Představte si, kdyby jen tisíckrát zabušila na nebeskou bránu v poledne modlitba Páně - a může to být mnohem víc. To by musel být Otec hluchý, aby neslyšel! Nemyslíte? Čeští věřící se rozhodli k modlitbě přidat ještě Zdrávas Maria, protože s její přímluvou je každá prosba účinnější. A tak nechcete se také připojit? Vždyť modlitba Otče náš a Zdrávas Maria dohromady zabere jen půl minuty!

Podle Zpravodaje z Královéhradeckého biskupství listopad 2006

Eucharistie znovu objevená

Mystickými zážitky Cataliny Rivas, bolivijské stigmatizované mystičky, nás chtějí Pán Ježíš a jeho Matka naučit užitečnější a plodnější účasti na velké události naší spásy, která se zpřítomňuje ve mši svaté. Přinášíme úryvky z jejích zápisů.

Když jsem o slavnosti Zvěstování vstoupila do kostela, arcibiskup a kněží vycházeli ze sakristie. Matka Boží mi řekla sladkým, ženským hlasem: *Dnes je den, kdy se ti dostane naučení. Chci, aby ses dobře usebrala, aby ses o to, co prožiješ, mohla podělit s celým lidstvem.*

První věcí, které jsem si všimla, byl sbor krásných hlasů, které zpívaly zdálky. Chvílemi se hudba blížila a pak vzdalovala jako šum větru. Arcibiskup začal mši svatou, a když dospěl k úkonu lítosti, Maria mi řekla: *Pros Pána z hloubi duše, aby ti odpustil hříchy, kterými jsi ho urazila. Tak se budeš moci důstojně účastnit na velkém privilegiu, jakým je mše svatá.* Pomyslela jsem si: – Jsem přece ve stavu milosti, včera jsem se vyzpovídala. Matka Boží odpověděla: *Myslíš, že jsi od včerejška Pána v ničem neurazila? Dovol, abych ti připomněla několik věcí. (...) A ty říkáš, že jsi Boha nezranila? Přišla jsi na poslední chvíli, kdy již celebrující vycházel, a chceš se účastnit mše svaté bez předchozí přípravy... Proč všichni přicházíte až na poslední chvíli? Máte přijít dříve, modlit se, aby vám Pán seslal Ducha Svatého, aby vás obdařil pokojem a očistil vás od ducha tohoto světa, od vašich nepokojů, problémů a roztržitosti. On vás uschopní, abyste mohli prožívat tyto tak svaté okamžiky. (...) To je přece ten největší zázrak. Přišli jste prožít okamžik, kdy vám nejvyšší Bůh dává svůj největší dar, a vy si toho neumíte vážit.*

Když zaznělo Sláva na výsostech Bohu, Matka Boží řekla: *Veleb a blahoslav z celé své lásky Nejsvětější Trojici a uznej, že jsi jedním z jejích stvoření.*

Začala liturgie slova a Maria mi poručila, abych opakovala po ní: *Pane, dnes chci naslouchat Tvému slovu a přinášet hodně ovoce. Prosím, aby Tvůj Duch očistil mé srdce, aby v něm Tvoje slovo vzrůstalo a rozvíjelo se.* Potom Nejsvětější Panna řekla: *Chci, abys rozjímala o čteních i o homilii. Pamatuj si, že to, co říká Písmo, se nevrací, dokud nevydá plodu. Budeš-li pilně naslouchat, část z toho, co uslyšíš, v tobě zůstane. Musíš se snažit, aby sis celý den připomínala ta slova, která na tebe zapůsobila. Někdy to mohou být dva verše, jindy četba celého evangelia, a někdy jen jediné slovo. Vychutnávej je během dne a stane se částí tebe. Život se změní, jestliže dovolíme, aby Boží slovo proměňovalo naši osobnost.*

Při obětování Matka Boží řekla: Modli se takto: – *Pane, obětuji se ti taková, jaká jsem, všechno, co mám a co mohu. Všechno vkládám do Tvých rukou. Všemohoucí Bože, pro zásluhy Tvého Syna, proměň mne. Prosím Tě za svoji rodinu, za všechny lidi, kteří bojují proti nám, za ty, kteří se svěřili do mých modliteb.*

Najednou začaly z lavic vstávat postavy, které jsem dříve neviděla. Vypadalo to, jako by z nejbližšího sousedství z každé osoby v katedrále povstala jiná osoba a brzy se chrám zaplnil mladými, krásnými lidmi. Byli oblečeni do bělostných šatů. Všichni šli do hlavní lodi a pak směrem k hlavnímu oltáři. Matka Boží řekla: *Dívej se, to jsou andělé strážní každé z těch osob, které jsou v kostele. Tvůj anděl strážný odnáší tvé dary a tvé prosby před Pánův oltář.* Část z nich nesla jakoby zlatou misku s něčím, co zářilo čistým zlatým světlem. Nejsvětější Panna mi řekla: *To jsou andělé těch, kteří obětují mši svatou na mnoho úmyslů a kteří jsou si vědomi, co to znamená slavit mši svatou. Oni mají Pánu co dát. Obětuj v tomto okamžiku Pánu sama sebe. (...) Daruj mu své bolesti, naděje, smutky, radosti a prosby. Pamatuj, že mše svatá má nekonečnou cenu. Proto buď štědrá v obětování i v prosbách.* Za prvními anděly šli ti, kteří měli ruce prázdné. Matka Boží mi řekla: *To jsou andělé těch, kteří jsou zde přítomni, ale nikdy nic neobětují. Nemají zájem na prožívání každého okamžiku mše svaté a nemají dar, který by chtěli přinést k oltáři.* Na konci průvodu byli andělé, kteří byli velice smutní, měli ruce sepjaté k modlitbě, ale sklopený zrak. *To jsou andělé strážní těch, kteří přišli jen z povinnosti, bez touhy účastnit se mše svaté. Andělé jsou smutní, protože nemají, co by složili k oltáři kromě svých modliteb. (...) Nezarmucuj svého anděla strážce. Pros o mnoho, ale nejen pro sebe, pro všechny. Pamatuj, že oběť, která se Pánu nejvíce líbí, je celopal, kdy obětuješ Pánu sebe sama, aby tě Pán mohl proměnit skrze své zásluhy. Co můžeš obětovat sama za sebe? Nicotu a hřích. Otci se líbí ty oběti, které jsou spojeny se zásluhami Ježíše Krista.*

Po skončení preface věřící zpívali „Svatý, svatý...“ Všechno za celebrantem zmizelo a po jeho levé straně se objevily tisíce andělů. Byli oblečeni do tunik. Všichni poklekli s rukama složenýma k modlitbě, klaněli se, vzdávali Pánu čest. Bylo slyšet krásnou hudbu, jako by mnoho sborů zpívalo: *Svatý, svatý, svatý...*

V okamžiku proměňování, zázrak nad zázraky. Za arcibiskupem se objevil veliký zástup. Byli oděni jako andělé. Jejich tváře zářily radostí. Mohlo by se zdát, že to byli lidé různého věku, ale tváře měli všichni šťastné. Všichni poklekli. Matka Boží řekla: *To jsou všichni svatí a blahoslavení. Jsou mezi nimi duše tvých příbuzných, které se už těší z patření na Boha.*

Pak jsem spatřila Matku Boží, jak klečí napravo krok za celebrantem. Dívala se se sepjatýma rukama s úctou na celebranta. Odtamtud mi tiše řekla: *Udivuje tě, že vidíš Marii za arcibiskupem? Tak je to správné. Se vší láskou, jakou mi můj Syn dal, nikdy mi nedal důstojnost kněze – dar kněžství zpřítomňovat denně eucharistický zázrak. Proto mám hlubokou úctu ke knězím a k zázraku, jaký Bůh uskutečňuje jejich službou. Proto musím klečet zde za nimi.*

Před oltářem se objevily stíny lidí v šedých barvách s pozdviženýma rukama. Maria řekla: *To jsou blahoslavené duše v očistci, které čekají na vaše modlitby, aby se naplnilo jejich očištění. Nepřestávejte se za ně modlit. Ony se modlí za vás, ale nemohou se modlit za sebe. Modlete se, aby mohly být s Bohem a těšit se věčně v jeho přítomnosti.* Maria dodala: *Vidíš, že jsem celý čas zde. Lidé mě hledají na místech, kde jsem se zjevila. To je dobré pro milosti, které tam obdrží. Ale během*

žádného zjevení, na žádném jiném místě nejsem více přítomná než při mši svaté. Zde mě vždy najdeš – u paty oltáře, kde se slaví Eucharistie. U paty svatostánku setrvávám s anděly, protože vždy setrvávám u Ježíše. (...) Pomysli, že jsou lidé, kteří jsou v tomto okamžiku roztržití a baví se. S lítostí musím říct, že jsou lidé, kteří stojí se založenýma rukama, jako by Pán byl někdo, kdo je jim rovný. Řekni všem lidem, že člověk není nikdy více člověkem, než když padá před Bohem na kolena.

Celebrant vyslovil slova proměňování. I když byl člověkem normálního vzrůstu, náhle začal růst a naplnil se nadpřirozeným světlem, které nabývalo zvláštní síly kolem jeho tváře. Proto jsem nemohla vidět jeho rysy. Když pozvedl Hostii, měl na rukou znaky, které zářily světlem. Byl to Ježíš! Hostie začala růst a stala se velkou. Byla na ní tvář Ježíše, který se díval na svůj lid. Chtěla jsem sklonit hlavu, ale Maria mi řekla: *Nedívej se dolů. Zahleď se na něho a opakuj slova z Fatimy: – Pane, věřím, klaním se Ti. Doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří nevěří a neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě.*

Řekni mu, jak velice ho miluješ a klaněj se Králi králů.

Zdálo se mi, jako bych byla jedinou osobou, na kterou se dívá z veliké Hostie, ale porozuměla jsem, že se s tak bezmeznou láskou dívá na každou osobu. Když celebrant položil Hostii na oltář, nabyl opět normálních rozměrů. Když vyslovil slova proměňování vína, spatřila jsem Ježíše ukřižovaného: mohla jsem nazírat na jeho tvář, zraněná ramena a rozdrásané tělo. Na pravé straně hrudi měl ránu, ze které vytékala krev a něco jako voda, ale bylo to něco zářícího. Vypadalo to jako paprsky světla, které směřovaly k věřícím. Matka Boží mi řekla: *To je zázrak zázraků. Pán není spoután ani časem, ani prostorem. V okamžiku proměňování je celé společenství u paty kříže na Kalvárii ve chvíli ukřižování.*

Když jsme se měli modlit Otče náš, promluvil ke mně Ježíš poprvé: *Počkej, chci, aby ses modlila z nejhlubšího nitra, z jakého vůbec můžeš volat. Připomeň si osoby, které tě v životě nejvíce zranily a způsobily ti největší křivdu, abys je mohla obejmout a říct jim: „Ve jménu Ježíše Krista vám odpouštím a přeji vám pokoj. Ve jménu Ježíše Krista prosím, abyste mi odpustili a přáli pokoj." Jestliže ta osoba zasluhuje pokoj, obdrží ho. Jestliže se pro něho nedokáže otevřít, vrátí se do tvého srdce. Ale nechci, abys obdržela nebo nabízela pokoj, jestliže nejsi schopna odpustit a zakusit nejdříve pokoj ve svém srdci. Mysli na to, co děláš. Jestliže můžeš odpustit, ale nedokážeš zapomenout, kladeš překážky Božímu odpuštění. Říkáš: – Odpouštím jen tak, jak jsem schopná odpouštět, nic víc.*

Nadešel okamžik svatého přijímání. Když arcibiskup přijal svaté přijímání, Matka Boží mi řekla: *Opakuj za mnou: – Pane, požehnej kněžím, očisti je, miluj je, pečuj o ně, pomáhej jim svou láskou.*

Lidé začali vycházet z lavic a přistupovat ke svatému přijímání. Pán mi řekl: *Počkej chvíli, chci, abys něco spatřila.* Vnitřní impulz obrátil moji pozornost k jedné osobě, která se přede mší svatou zpovídala. Když kněz položil svatou Hostii na její jazyk, tuto osobu zachvátilo světlo, které postupně zaplavilo celou její postavu. Pán řekl: *Hle, jak se raduji, když objímám duši, která přichází s čistým srdcem, aby mě přijala.* Ježíšův hlas byl hlasem šťastné osoby. Když jsem šla přijmout svaté přijímání, řekl mi: *Poslední večeře byla okamžikem největší blízkosti se mnou. V té hodině jsem ustanovil něco, co by v lidských očích mohlo být pokládáno za největší omyl: stal jsem se vězněm lásky, když jsem ustanovil Eucharistii. Chtěl jsem zůstat s vámi až do konce světa, protože moje láska nemohla snést, abyste byli sirotci, vy, které miluji více než vlastní život.*

Když jsem se vrátila na místo, Pán mi řekl: *Poslouchej!* Za chvíli jsem uslyšela modlitbu ženy přede mnou, která právě přijala svaté přijímání. Ježíš řekl smutným hlasem: *Slyšela jsi její modlitbu? Ani jednou neřekla, že mě miluje. Ani jednou mi nepoděkovala za dar, který jsem jí dal, když jsem tak ponížil své božství, abych ji přitáhl k sobě. Ani jednou neřekla: – Děkuji Ti, Pane! Byla to jen samá litanie proseb. A tak to dělají skoro všichni, kteří mě přijímají. Z lásky jsem umřel a vstal z mrtvých. Z lásky čekám na každého z vás, z lásky s vámi zůstávám. (...) Ale vy si neuvědomujete, že potřebuji vaši lásku. V této pro duši tak vznešené chvíli jsem žebrákem lásky.*

Když měl celebrant udělit požehnání, Matka Boží mi řekla: *Dej pozor, dělám jakési divné znamení místo znamení kříže. Pamatuj, že toto požehnání může být tím posledním, které dostáváš z kněžských rukou. Když vyjdeš z kostela, neviš, jestli budeš mít ještě příležitost obdržet požehnání od jiného kněze. Tyto posvěcené ruce udělují požehnání ve jménu Nejsvětější Trojice. Dělej proto znamení kříže s úctou, jako by to mělo být poslední ve tvém životě.*

Ježíš mě prosil, abych s ním po mši svaté několik minut zůstala. *Nevycházej spěšně, když mše svatá skončí. Zůstaň na chvíli v mé společnosti, raduj se z ní a dopřej mi, abych se mohl radovat z tvé společnosti.* Zeptala jsem se ho: *„Jak dlouho zůstáváš s námi po svatém přijímání?"* Odpověděl mi: *Tak dlouho, dokud ty chceš zůstat se mnou. Budeš-li ke mně promlouvat celý den, budeš se na mě obracet při plnění svých povinností, budu ti naslouchat. Já jsem s tebou vždy, to jen ty mě opouštíš. Vycházíš po mši ven a myslíš, že povinnost skončila. Nemyslíš na to, že bych chtěl sdílet tvůj rodinný život alespoň v den Páně. (...) Vím vše, čtu nejskrytější tajemství lidských srdcí a úmyslů. Ale raduji se, když mluvíš se mnou o svém životě, když mi dovoluješ, abych se ho účastnil jako člen rodiny nebo jako nejbližší přítel. Kolik milostí člověk ztrácí, že mi nedopřává místo ve svém životě!*

Ježíš mi řekl: *Měli byste v ctnostech převyšovat anděly a archanděly, protože oni nemají to potěšení přijímat mě jako pokrm. Oni mají jen kapky milosti, a vy máte celý oceán.*

Jindy mi Ježíš řekl s bolestí, že lidé se s ním setkávají jen ze zvyku. Tato rutina způsobuje, že někteří jsou zcela lhostejní a vlažní, že nemají Ježíši co říct. Řekl mi, že je i mnoho posvěcených osob, které ztratily své nadšení pro to, být zamilovány do svého Pána, a chápou své poslání jako zaměstnání. Mluvil také o lidech, kteří ho přijímají zcela bez ovoce. Přijímají každý den. Tráví několik hodin na modlitbách, ale v jejich životě se neuskutečňuje žádná proměna. Dary, jaké přijímáme v Eucharistii, by měly přinášet ovoce obrácení, růstu v ctnostech a ve skutcích milosrdenství.

Catalina Rivas
Z Miłujcie się 4/2006

Pouť do Svaté země (3)

Pokračování ze str.2

Pro Jozuův zákaz zůstalo město neobnoveno, ale brzy na to v sousedství vyrostlo Palmové město (dnes synonymum pro Jericho), které mimo jiné v době soudců dobyl moábský král Eglon. Přes Jozuův zákaz město vystavět se tak stalo za vlády izraelského krále Achaba. V městě pobýval i prorok Eliáš a Elizeus, ale přes rozvoj nikdy nedosáhlo původní slávy a významu. Druhá kniha královská (2, 19-22) vypráví o tom, jak po nanebevzetí Eliáše v ohnivém voze přišli muživé z Jericha k jeho žáku Elizeovi a řekli mu: „Hle, v městě se dobře sídlí, jak náš pán vidí, ale voda je zlá, takže země trpí neplodností." On jim řekl: „Podej mi novou mísu a dejte do ní sůl." Podali mu ji tedy. On pak vyšel k místu, kde voda vyvěrala, hodil tam sůl a řekl: „Toto praví Hospodin: Uzdravuji tuto vodu, už nikdy odtud nevzejde smrt či neplodnost." A voda je zdravá až dodnes. Dnes na památku této události stojí u Eliášova pramene řecký ortodoxní kostel. Po návratu z babylonského zajetí bylo město opět osídleno. V helénské době bylo opuštěno a přeměněno na pohřebiště. V době Římské bylo Jericho znovu vybudováno asi 2,5 kilometru západněji od starého města a král Herodes Veliký, za jehož vlády se narodil Ježíš, zde vybudoval své zimní sídlo, mohutnou pevnost Kypros, přepychové paláce, luxusní lázně, amfiteátr, hipodrom a velké zahrady s umělými jezírky. To vše sem lákalo šlechtu i boháče z širokého okolí.

Jericho Ježíšovy doby bylo poslední zastávkou poutníků z Galileje do Jeruzaléma, kteří nechtěli putovat kratší cestou přes náboženský odpadlé Samařsko, ale raději putovali Jordánským údolím, aby odtud právě u Jericha odbočili a stoupali vzhůru do Jeruzaléma. Krajina kolem Jericha je nejúrodnější a nejvýnosnější oblastí Palestiny se subtropickým podnebím a dostatečným přísunem vody z Jordánu. U Jericha se ve starých dobách nacházel proslulý palmový háj a balzámová zahrada o rozloze asi 45 km². Palmy plodily datle, z jejichž šťávy se vyráběl datlový med, nebo se datle sušily a lisovaly a jako ovoce s vysokým obsahem cukru tak vydržely i po dlouhá léta. Balzámovníky zase poskytovaly vzácnou pryskyřici, která se používala jako léčivý a balzamovací prostředek. Protože oba produkty měly vysokou cenu, byla tato krajina označována za „Boží dar". Židovský historik z 1. století Josef Flavius k tomu ještě dodává: „Pokud se týká ostatních plodů jako je obilí, vinná réva, fíkovníky, olivy a granátovníky, nebylo by snadné postavit vedle této země jinou končinu světa, kde to co bylo zaseto přináší tak velké výnosy. Okolí je tak mírné, že se zde lidé i v zimním období oblékají do lehkých oděvů, zatímco ostatní Judea je pod sněhem." Při návštěvě Jericha jsme měli možnost z bohatství této země okusit i my, když stánky pouličních prodavačů přímo překypovaly nejrůznějšími druhy čerstvého ovoce.

Také evangelisté nám zaznamenali několik příběhů z Ježíšova života, které se odehrály právě v Jerichu. Sv. Lukáš (19,1-10) nám popisuje příběh vrchního celníka Zachea, do jehož domu přijal Ježíš pozvání. Jednotlivé římské provincie musely císaři odvádět přímé a nepřímé daně. Přímé daně, tzv. daně z hlavy a majetku vymáhaly místní úřady. Nepřímé daně tvořila hlavně cla a poplatky nejrůznějšího druhu. Bylo to například clo silniční, mostní, přístavní, městské clo vybírané u vstupní brány a různé další dovozní a vývozní poplatky. Výběr nepřímých daní se obvykle řešil pronájmem, kdy jejich výběr byl ponechán osobám, které nabídly nejvíc. Tito hlavní nájemci – vrchní celníci – pak nechali vybírat daně nižším celníkům. Tato praxe pak vedla k bezohlednému vykořisťování obyvatelstva, neboť každý nájemce se snažil vyždímat z daňových poplatníků několikanásobek nájemné částky. Není tedy divu, že obyvatelé země projevovali těmto vykořisťovatelům málo sympatií a že pravověrní Židé považovali celníky za veřejné hříšníky. Jericho bylo v té době jedním z hlavních obchodních středisek a křižovatka cest. Nejnovější vykopávky v herodovském Jerichu odkryly u západního východu z města, kde byly pravděpodobně domy celníků, zbytky měšťanského domu. Podle nádherných mozaikových podlah, jež tu byly objeveny, lze ještě dnes tušit, v jakém blahobytu tato třída žila. Příběh o Zacheovi také vypráví, že byl malé postavy a aby uviděl přicházejícího Ježíše, vylezl na fíkovník. Tyto stromy kolem Jericha dosahují výšky až 15 metrů a obvodu kmenů až 3 metry.

V Jerichu také Pán Ježíš uskutečnil své poslední zázračné uzdravení uvedené u synoptiků: daroval slepému zrak. Sv. Marek (10,46-52) o tom píše: „Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák.... Prosil Ježíše: „Pane, ať vidím!" Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila." Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Hned za Jerichem začíná na jihovýchodě cesta stoupat do hor. Poutníci směřující do Jeruzaléma museli překonat výškový rozdíl 1250 metrů. Touto cestou procházel Pán Ježíš se svými rodiči a později s apoštoly nesčetněkrát. Tato srázná cesty úzkým průsmykem se nazývá Aduminská stezka. Po ní kdysi také z Jeruzaléma prchal král David před svým odbojným synem Absolonem a ve svém známém Žalmu 23 Hospodin je můj pastýř nazval tuto cestu „údolím stínu smrti". Tato cesta byla ideálním místem pro lupiče, kteří okrádali pocestné a dodnes není bezpečné se tudy vydat bez doprovodu. Cesta vede hlubokými a nebezpečnými úvozy. Cihlově červená barva skal dala obávané cestě přiléhavý název adumin, což znamená krev. Tato cesta pověstná přepady a vraždami tvoří pozadí pro Ježíšovo podobenství o „Milosrdném samaritánovi" (Luk 10, 30-35) Zde si každý musí uvědomit, jak realisticky Pán Ježíš navazoval ve svých podobenstvích na dané poměry. Nejen popisem krajiny, ale i okolnostmi, kde se vypráví, že se raněnému vyhnuli kněz i levita. Jericho totiž patřilo ke kněžským městům a mezi jeho obyvateli bylo mnoho levitů. Jejich povolání vyžadovalo častou návštěvu Jeruzaléma kvůli chrámové službě, takže jich bylo vždy několik na cestě. Dnes se ukazuje na konci krvavé stezky, asi 19 kilometrů od Jeruzaléma „Hostinec u Milosrdného Samaritána". Bylo to jistě prastaré místo odpočinku, kde byla cisterna. Pocestní zde nalézali ochranu a vodu.

Toto a všechna další podobenství Syna Božího svou hloubkou a prostotou jsou pravými perlami světové literatury a zanechávají v lidských srdcích nesmazatelné dojmy. *Připravil Karel Chrobák*

Našemu drahému příteli a velkodušnému dobrodinci, panu

Josefu Kocábovi

z Clevelandu u příležitosti

75. narozenin

**vyslovujeme naši hlubokou vděčnost, neutuchající obdiv a horoucí lásku.
Byl to právě on, který nás od začátku podporoval jak morálně,
tak finančně při obnově Domu České Misie v Chicagu.
Nedovedeme si ani představit, jak bychom byli vůbec schopni
bez jeho velkorysé pomoci začít a úspěšně dokončit celé dílo obnovy.**

Milý Josefe, byl jste pro nás opravdu „Josefem Egyptským“,
kterého nám Hospodin poslal v našich „Hladových letech“.
Modlíme se k Vašemu patronu sv. Josefovi, aby Vám vyprosil
od Boha do dalších let hojnost požehnání, všechny potřebné milosti,
dobré zdraví a dostatek síly pro Vaši práci i veškerou další činnost
ve prospěch Církve i našich krajanů v Ameirce,
jakož i nové inspirace pro vysílání Českého rádia.
Kéž Vám Nejvyšší Pán dá bohatou odměnu za všechno dobro,
které prokazujete všem lidem na každém kroku.

Fr. Dušan Hladík a přátelé z České Katolické Misie v Chicagu

"The Lord has chosen you to be His treasured possession."
Deuteronomy 14:2

JOSEPH A. KOCAB

March 8, 2007

Congratulations, Joseph, on the occasion of your 75th birthday.

You have promoted God's work by your humanitarian efforts.
We are proud of your many accomplishments:
among them the "Pro Ecclesia et Pontifice" medal
bestowed on you by Pope John Paul II,
also your excellence in the field of education and
your radio program "The Czech Voice of Cleveland".
We are praying that God will grant you many blessings
on your birthday and always.
You are truly a beautiful person.
We are honored to have you in our lives as our very dear friend.
All our love and prayers,

Adele Vacek
Roger Dvorak

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

MARCH 7, 14, 21 & 28

APRIL 4, 11, 18 & 25

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
upozorňuje své členy a širokou veřejnost,
že program únorové schůze byl vzhledem
ke špatnému počasí přeložen na

úterý 13.března 2007 v 7 hodin večer

v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Jak bylo původně oznámeno, bude předvedn barevný videofilm nesmrtelné Smetanovy opery

PRODANÁ NEVĚSTA

V novém provední České filharmonie
s dirigentem Zdenkem Košlerem.
V úloze Jeníka vystupuje známý tenor Petr Dvorský
a Mařenku zpívá sopranistka Gabriela Beňáčková.

Vzhledem k délce opery prosíme o dochvilnost,
abychom mohli začít program přesně v 7 hodin.
Během pořadu bude krátká přestávka
na kávu či občerstvení.

Doufáme, že nám tentokrát bude počasí přát a že se
všichni sejdeme 13.března k poslechu
nezapomenutelných melodií Smetanovy tvorby.
Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

REMONT EP INC.

Evžen Peroutka

Zavedená česká stavební firma,

nabízí veškeré práce remodelingu v tomto sortimentu:
Framing, drywall, plumbing, painting, obklady, dlažba
Remodeling:
koupelny, kuchyně, byty, basementy.

Kontakt: Evžen Peroutka
Tel: 773 – 802 3280

Úmrtní oznámení

Všem přátelům a známým oznemujeme,
že ve čtvrtek 22.února 2007
Všemohoucí Bůh povolal na věčnost
našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.
Rozloučili jsme se s ním v pondělí 26.února 2007 v kapli
Domu České Misie v Ciceru a v úterý 27.února 2007 po zádušní
mši svaté v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru jsme
ho doprovodili na hřbitov Panny Marie Královny nebe.
Pohřeb zajistil pohřební ústav Švec a synové v Berwynu, IL.

Děkujeme všem, kdo panu Hortvíkovi pomáhali
v posledních dnech jeho života a
všem, kdo se s ním přišli rozloučit na poslední cestě
a vzpomenou si na něho v modlitbě.

Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

Upřímná vzpomínka

Letošního 29.března 2007 si připomínáme
sedmé výročí odchodu na věčnost
naší drahé maminky a babičky, paní

Zdeňky Umlaufové

Zdenka Kadlček, dcera
Václav a Kathy, syn s manželkou
Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3.dubna 1988.
Miluš a Luboš, dcera s manželem
Jirka, syn
Luboš a Mirek, vnoučata

Mše svatá za ně bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 31.března 2007 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě
vzpomenou s námi.

SOUROZENCI SLÍVOVI

Vás srdečně zvou na

KONCERT KLASICKÉ HUDBY

Na programu budou díla
Mozarta, Suka, Haydna, Pleyela,
Nováčka, Michny a Dvořáka.

V sobotu 17.března 2007 v 7:30 PM
V kostele Panny Marie Svatohorské
2412 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

V neděli 18.března 2007 v 5:30 PM
V kostele Ducha svatého
(Holy Spirit Catholic Church)
2003 Hassert Blvd. (111th Str.)
Naperville, IL 60564

http://www.psliva.com/concerts/

Vstupné dobrovolné.

Výtěžek koncertů bude věnován pro financování
koncertního turné Lukáše Slívy do Evropy s CYSO.

ČESKÁ MISIE

ve spolupráci s
Československým ORLEM v exilu
srdečně zve věřící na

Duchovní cvičení

o Božím milosrdenství

v pátek 13.dubna v 7.00 hod. večer
v sobotu 14.dubna
od 2.00 odpoledne do večerní mše sv.
a v neděli 2.dubna
od 10.30 dopoledne do 3.00 odpoledne

v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804,

Duchovní cvičení povede kněz
z řádu Palotinů za Slovenska

Fr. Peter Klubert

ČESKÝ NÁRODNÍ HŘBITOV

Slaví 130. výročí založení

Vzpomínková slavnost s obědem
a s bohatým programem se uskuteční

v neděli 29.dubna 2007
od 12:00 PM do 4:00 PM
Ashton Place
341 75th Street
Willowbrook, IL 60527

V programu vystoupí slovenská taneční skupina Veselica, bude připravena tombola a další akce.

Výtěžek bude použit na obnovu historické budovy krematoria a kolumbária z roku 1919.

Vstupenky $ 35,-

Rezervace do 31.března

708-788-5183 847-362-9036 630-887-0411

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

2412 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 31.března 2007 - 6.30 hod. večer
Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma
Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána
Ježíše Krista podle Marka - Slavnostní mše svatá
Neděle 1.dubna 2007 - 10.30 hod. dopoledne
Mše svatá s Pašijemi podle Marka - v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 5.dubna 2007 - 9.00 hod. večer
Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně
Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu
Pátek 6.dubna 2007 - 9.00 hod. večer
Památka umučení Páně - Zpívané Pašije podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání
Sobota 7.dubna 2007 - 11.00 hod. večer
Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a obnova křestních slibů, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční –
Neděle 8.dubna 2007 - 10.30 hod. dopoledne
Slavná mše svatá v kapli Misijního domu.
Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.
Bližší informace podá: **Fr. Dušan Hladík**
Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Kyjevská lávra - klenot ruských národů

Kolébku ruského klášterního života, známý jeskynní klášter na Dněpru, navštěvuje ročně nesčetné množství věřících a miliony turistů z celého světa. Nádherný pravoslavný komplex, zvaný Kyjevská lávra, se v průběhu dějin stal nejvýznamnějším mariánským poutním místem celého Ruska. Lávra se prostírá na 28 hektarech pozemku a návštěvníci právem obdivují různorodost a nádheru architektury více než dvaceti kostelů. I vousatí mniši ve svých černých hábitech přitahují pohledy některých zvědavců. Ale skutečným pokladem tohoto jeskynního kláštera je mnoho světců, kteří zde žili během takřka tisícileté historie. Svatý Nestor, kronikář kláštera, napsal: *Tento klášter neproslavilo bohatství, ale půst, slzy a modlitby. Proto je jeho sláva mnohem větší než sláva jiných klášterů, které byly postaveny ze zlata a stříbra šlechticů.*

Areál kláštera v Kyjevsko Pečorské lávře

Všechno začalo v jedné jeskyni

Když roku 988 kníže Vladimír z Kyjeva (960-1015) – vnuk Olgy (890-970), která byla jako první pokřtěná – vstoupil se svým lidem do Dněpru a dal se pokřtít, nastal památný okamžik, počátek christianizace Ruska. Za vlády Vladimíra, prvního velkoknížete Ruska, který se stal křesťanem, mohla se konečně šířit křesťanská víra do východní Evropy mezi slovanské národy. Takřka až do tohoto počátku křesťanství v Rusku sahá původ Kyjevské lávry. Došlo k tomu následovně: Když byl národ ještě hluboko pohanský, mladý Ukrajinec Antipa opustil svoji vlast, aby se v Řecku, v Konstantinopoli a na Athosu seznámil s původem a bohatou tradicí východního mnišství. Hluboce poznamenán tímto duchem našel Antipa své osobní povolání, stal se mnichem a na památku svatého poustevníka Antonína přijal jeho jméno. Roku 1050 ho jeho opat poslal zpět na Ukrajinu, aby do Ruska zanesl mnišský život: *Antoníne, vrať se zpět do ruské vlasti. Bůh to tak chce. Ať tě provází požehnání ze svaté hory Athos, protože skrze tebe se mnozí stanou mnichy.*

Tak se Antonín 60 let po počátku křesťanství v Rusku vrátil zpět do Kyjeva. Usadil se jako poustevník na břehu Dněpru v zalesněném kraji v jeskyni, která se později stala duchovní kolébkou kyjevského jeskynního kláštera. Jedna z podzemních jeskyní, dlouhá jen čtyři metry, byla již posvěcena pobytem poustevníka Hilariona, který krátce předtím musel opustit toto místo, protože byl povolán na arcibiskupský stolec Kyjeva.

Zanedlouho se rozneslo, že v krajině u Dněpru žije zbožný poustevník Antonín. Přicházelo za ním stále více lidí a prosili ho o požehnání a o radu. Někteří mladí mužové chtěli napodobit jeho život a zůstat s ním. S jeho povolením si v blízkosti vykopali své příbytky a první bratři vybudovali dokonce podzemní kostel ke cti Panny Marie. Nepřipomíná nám to svatého Benedikta, otce západního mnišství, a jeho první společníky, kteří se shromažďovali kolem něho v údolí Subiaca? Ale brzy bylo malé společenství pro Antonínovu duši příliš živé, a tak si opodál vybudoval novou jeskyni, kde by žil v samotě. I nadále chtěl zůstat pro všechny duchovním rádcem, avšak v modlitbě pochopil, že vést společenství dvaceti mnichů je povolání pro někoho jiného.

Ve své pokoře nechtěl Antonín ani přijmout kněžské svěcení, což nám připomíná jiného světce a zakladatele řádu sv. Františka z Assisi. Na naléhání bratří vybral jednoho z nich za pastýře a řekl: *Kdo se mezi vámi vyrovná bohumilému Theodosiovi v poslušnosti, mírnosti a pokoře? On ať je vaším opatem.*

Opat Theodosius se v průběhu dvanácti let osvědčil skutečně jako dobrý pastýř, takže se počet povolání zvýšil na 100. Brzy se započalo s rušnou výstavbou. Rychle vyrostlo několik klášterních budov a kostelů a všechno se podobalo malé vesnici. Největší zásluhou opata Theodosia bylo, že pro svůj klášter napsal podle řeckého vzoru řeholi, kterou v průběhu staletí převzaly všechny ruské kláštery.

Smrt obou zakladatelů

Antonín i Theodosius zemřeli krátce po sobě v letech 1073 a 1074. U obou potvrdil Bůh jejich svatost mnoha zázraky a výjimečnými znameními. O Antonínovi se vypráví:

Když jednou mniši – jak měli ve zvyku – chtěli vykopat mrtvé tělo, aby uctili jeho ostatky, vyšlehl ze země oheň, takže na tom místě nebylo možné dále kopat. Zkusili to tedy na jiném místě, ale tady proti nim vyrazil ostrý proud vody. Až dodnes je možno vidět na jeskynním hrobě ctihodného Antonína stopy po ohni a vodě.

Během komunismu se kladl velký důraz na zničení ostatků svatých. Říká se však, že všechny pokusy o otevření hrobu ztroskotaly. Ke zděšení všech opět z hrobu vyšlehl blesk, a když zde začali kopat, vyšlehl proti ateistickým archeologům plamen ohně. Ostatky svatého mnicha nebylo možno do dnešního dne vykopat.

Naproti tomu tělo ctihodného Theodosia našli sedmnáct let po jeho smrti neporušené. V kronice lávry je zaznamenáno svědectví jednoho mnicha: *Kopal jsem dále a náhle jsem zpozoroval ostatky v celé jejich kráse. Theodosius byl neporušený. Jeho tvář byla jasná, oči a rty zavřené a klouby pohyblivé. Tak jsme z jeskyně vynesli neporušené tělo.* V tom okamžiku zářily nad hrobem tři světelné sloupy a vytvořily jasný oblouk, který směřoval ke katedrále Usnutí Panny Marie.

Jak se už předtím dohodli, uložili ostatky v katedrále. O 150 let později je ukryli před vpádem Mongolů. Od té doby nebyly nalezeny.

Katedrála Usnutí Panny Marie

Krátce před úmrtím obou zakladatelů v roce 1073 se stala jedna z nejdůležitějších událostí v historii jeskynního kláštera: byla postavena katedrála Usnutí Panny Marie, tzv. uspenská. Je největším a nejcennějším chrámem lávry.

Po době více než 900 let se nám jeví zpráva o jejím vzniku jako legenda, ale není tomu tak! Klášterní kronika popisuje podrobně, jak se Panna Maria zjevila čtyřem stavitelům v Řecku a pověřila je úkolem odejít do Kyjeva a v jeskynním klášteře postavit chrám na její počest. Když přišli k otcům Antonínovi a Theodosiovi, ti ihned poznali, že Řeky poslala osobně Panna Maria, protože oni ke stavbě nikoho nepovolali. Komu se to zdá neuvěřitelné, ať si vzpomene, jak k P. Piovi, který podobně jako Antonín a Theodosius nikdy neopustil klášter, byli posláni pomocníci, kteří mu nabídli odborné služby při stavbě nejmodernější kliniky, inženýři, stavitelé, lékaři a dobrodinci. On si je mohl jen vymodlit.

Při zjevení stavitelům v Řecku ukázala Panna Maria ve vidění i budoucí kostel v celé jeho nádheře. Připomíná nám to sen svatého Jana Boska, ve kterém mu Panna Maria ukázala předem dopodrobna budoucí chrám Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně.

Když byly ukončeny stavební práce, přišli z Řecka i vynikající malíři ikon, aby kostel vymalovali. Ale když spatřili veliký chrám, cítili se oklamáni a chtěli hovořit s objednateli, Antonínem a Theodosiem. Opat Nikon ihned pochopil, že jde o mimořádné působení milosti a ukázal jim ikony obou zakladatelů, kteří zemřeli již před deseti lety. Tu se dali malíři s velkou důvěrou do práce a nakonec spolu se čtyřmi staviteli zůstali v jeskynním klášteře jako mniši až do konce svého života.

Po patnáctiletém budování mohla být uspenská katedrála konečně vysvěcena. V den posvěcení během slavnostního procesí kolem kostela uslyšeli všichni mniši z vnitřku chrámu nádherné zpěvy, ačkoliv v kostele nikdo nebyl. O podobném nadpřirozeném působení víme z jiného velmi známého poutního místa v Evropě. Tzv. „andělské posvěcení" se uskutečnilo ve švýcarské národní mariánské svatyni „Maria Einsiedeln", kterou vysvětili nikoliv lidé, ale sám Kristus spolu s anděly.

Katedrála Usnutí Panny Marie se stala v průběhu staletí poutním místem nejen pro mnichy kláštera. Protože se prostřednictvím malé, mezi diamanty umístěné ikony událo mnoho zázraků, stala se katedrála nejoblíbenějším poutním místem pravoslavných věřících, kteří přicházeli ke své Matce z celého Ruska.

Jak mimořádným a posvátným místem je jeskynní klášter, ukazuje nám ohromující skutečnost, že v podzemních chodbách, dlouhých téměř jeden kilometr, odpočívá 118 neporušených těl mnichů, uložených v rakvích se skleněným víkem. Z mnoha těl vychází intenzivní vůně. Tak jako kdysi i dnes se zde dějí zázraky a uzdravení mnohých, kteří se s důvěrou modlí ke zdejším svatým otcům.

V pravoslavné církvi platí neporušenost těla vždy jako jednoznačný důkaz svatosti dotyčné osoby. Ani na Západě nejsou takové případy neznámé. Kdo by neznal neporušenou svatou Bernadetu Soubirouse? Nebo neporušenou pravici svatého zpovědníka Leopolda Mandiče, která je srovnatelná v lávře s pravicí svatého Spiridiona? Jeho ruka, která velkou láskou sloužila a připravovala druhým chleby, měla zůstat neporušená.

Ateistické komunistické vládě byl Kyjevská lávra od počátku trnem v oku. Chtěli zničit vše, co příliš nápadně připomínalo Boha, a tím byla i neporušenost těla mnichů. Tento nevysvětlitelný fenomén se pokoušeli nejdříve vysvětlit tím, že v jeskynních hrobech je výjimečně příznivé klima, které mrtvoly konzervuje. Ale opak je pravdou. Už samotná vlhkost vzduchu se pohybuje mezi 79 a 99%. Člověk nemusí být vědec, aby mu bylo jasné, že za takové vlhkosti organická substance nevydrží.

Nakonec chtěli celé záležitosti udělat definitivní konec: přijela nákladní auta, aby rakve odvezla ke zničení. Ale stala se zvláštní věc. Ani jedno auto nebylo možné nastartovat. Když si automechanici nevěděli rady, chtěli použít k odvozu koňské potahy. Ale koně se vzepřeli a nehnuli se z místa ani po ranách bičem. Nakonec bylo nutno vrátit těla zpět, a tak zůstala nedotknutá i během pronásledování ve svých hrobních výklencích.

Olej požehnání a uzdravení

Jiný podivuhodný fenomén jako ustavičně přetrvávající zázrak se rovněž nachází v jeskynním labyrintu. Ve skleněných a kovových nádobách jsou uchovávány lebky, které již po staletí vylučují olej, jehož prostřednictvím bylo uzdraveno velké množství nemocných. Ateističtí vědci provedli v roce 1988 v lékařském institutu v Kyjevě bio-chemické analýzy a ocitli se před nevysvětlitelným výsledkem: obsah bílkovin v oleji byl tak vysoký, jak je to možné jen u živých organismů. Neukazuje nám tak Bůh, že jeho svatí jsou nám zcela nablízku, žehnají nám a pomáhají?

Opustili svět

Papež Jan Pavel II. napsal u příležitosti Velkého jubilea: *Jsou lidé, kteří za sebou zanechávají přímo nadbytek lásky, snášeného utrpení, čistoty a pravdy, to, co druhé získává a pozdvihuje.*

Hlavním úkolem pravoslavných mnichů je ustavičná modlitba. Z ní čerpají sílu pro život askeze, postu a duchovního boje. Z této osvědčené životní formy vzešlo mnoho svatých mnichů, kteří sloužili Bohu a bližním nejrůznějšími charismaty. Proto si brzy knížata a vladaři povolávali mnichy z lávry jako misionáře a biskupy do svých misijních území. Mnozí z nich se stali mučedníky při christianizaci Ruska. Kyjevský jeskynní klášter poznamenal rozhodujícím způsobem nejen ruské mnišství, ale i celé křesťanství.

Jejich tma dávala světlo

Vedle života ve společenství, kde se mniši učili především trpělivosti, pokoře, bratrské lásce, poslušnosti a přesnému dodržování pravidel, existovala i forma přísného poustevnictví. Jen vyzrálí mniši si s dovolením svého duchovního vůdce a opata mohli zvolit tuto formu nejkrajnějšího sebezapření a zavřít se do své vlastní jeskyně. V dokonalém mlčení a úplné odloučenosti nebylo nic, co by vázalo duši k vnějšímu světu. Zde platila jen ustavičná modlitba, duchovní boj a smírná oběť. Dvakrát nebo třikrát týdně přišel opat nebo pověřený mnich k malému okénku a podal poustevníkovi chléb a vodu a vyprosil si od něho požehnání. Taková extrémní askeze je pro západní moderní lidi sotva pochopitelná. Pro mnohé mnichy však byla vytouženým životním způsobem. Na podobné nepochopení naráželo rozhodnutí bratra Klause z Flüe, který ve věrnosti k Božímu volání opustil rodinu a usadil se jako poustevník v blízké roklině zvané „Ranf". Jak požehnané však bylo jeho počínání! Jak blahodárně působil tento mystik a rádce již v době svého života! A celá staletí potvrzují jedinečné povolání svatého švýcarského patrona, který se stal světcem míru pro celou Evropu.

Světci jeskynního kláštera

Největším dědictvím kyjevského kláštera jsou jeho světci, kteří měli velké množství mimořádných darů. V odloučenosti v jeskyních se posvěcovali Bohu a byli vždy nakloněni k trpícím svého národa.

Rakve mnichů v podzemních jeskyních kláštera

Např. svatý vrátný Loggin měl dar vidět do srdce druhých a už u vchodu do kláštera se stal moudrým rádcem a pomocníkem, podobně jako bratr Konrád v Altötingu. Další světec a malíř ikon Alipij uzdravil mnohé jen tím, že se jich dotkl svým štětcem. Agapit byl uctíván jako lékař a na jeho hrobě se dodnes dějí nápadná uzdravení. O svatém Joanovi se píše, že dlouho zápasil s tělesnými pokušeními. Bůh ho odměnil za jeho vytrvalý boj o čistotu tím, že spolubratři viděli, jak z jeho cely vychází světlo. Světlo bylo tak jasné, že tam mniši chodili číst a odcházeli osvobozeni od tělesných pokušení.

Arsenij, kterému říkali „ten, co miluje práci", ustavičně konal dobro, byl známý jako divotvůrce. Podobně tomu bylo u Fjodora zvaného „mlčenlivý".

Kyjevská lávra dnes

V době stalinismu byl jeskynní klášter na břehu Dněpru zavřený, cenné budovy byly zničeny a zbytek byl proměněn na centrum ateistické propagandy. V roce 1930 byli všichni mniši násilím odvlečeni do vězení nebo brutálně zabiti. Katedrálu Usnutí Panny Marie vyhodili v roce 1941 do povětří. Aby definitivně vymazali každou vzpomínku na Boha, nezastavili se straničtí funkcionáři před ničím a dali zasypat dva léčivé prameny z dob zakladatelů Antonína a Theodosia. Teprve v roce 1988 při tisíciletém jubileu christianizace Ruska vrátil stát klášterní objekt církvi, ovšem v dezolátním stavu. S nevýslovným nadšením se začalo restaurovat, takže lávra se dnes může opět představit v původní kráse s nádhernými chrámy, obrovskými zelenými plochami, dílnami a muzei. V roce 2000 byla znovu posvěcena podle originálu obnovená katedrála Usnutí Panny Marie. Hrůzy komunismu přežilo jen několik mnichů a koncem 80. let se mohli vrátit do kláštera. Brzy se objevila nová povolání a dnes žije v lávře kolem 200 mnichů. Dalších 300 mladých mužů zde studuje. Ti všichni vyrůstali v ateistickém a komunistickém státě a každý z nich by mohl vyprávět obdivuhodný příběh svého obrácení.

Pozoruhodné je, že po katastrofě v Černobylu na území kláštera nebylo naměřeno ani nejmenší radioaktivní záření, podobně jako v kyjevském karmelu.

Oba dva prameny, které zázračným způsobem vznikly, jsou opět obnoveny a jsou požehnáním pro celý Kyjev. Mnozí obyvatelé chodí do lávry pro vodu, která je známá svou vynikající kvalitou. A-však nejen to. U obou pramenů je napsáno, že voda má léčivé účinky podobně jako v Lurdech a často se zde hovoří o uzdraveních.

Víťazstvo srdca 53/2006

Z myšlenek Otce Kiliána McGovena z kongregace Pasionistů

Čím je pro člověka svatá zpověď

Je mnoho lidí, kteří považují zpověď pouze za přípravu na svaté přijímání. Tito lidé mají často strach přijmout našeho Pána v eucharistii bez zpovědi, i když na své duši nemají žádný těžký hřích. Na druhé straně však kdyby svaté přijímání neexistovalo, tak by ke zpovědi vůbec nechodili.

Tato pokřivená teologie přehlíží skutečnost, že svátost smíření sama o sobě má hluboký význam a pozoruhodné účinky. Ve své encyklice o Tajemném Těle papež sv. Pius XII. zdůraznil, že tato svátost „urychluje každodenní růst na cestě ke ctnosti," a vyslovil přání, „aby se zbožný zvyk časté zpovědi dále prohluboval, protože tato praxe byla v církvi zavedena z vnuknutí Ducha Svatého..."

„Takto se napomáhá lepšímu sebepoznání. Duchovní lhostejnost a vlažnost se mění v horlivost. Uklidňuje se svědomí člověka, posiluje jeho vůle, upevňuje jeho sebekázeň a zvětšuje se milost. To vše působí svátost smíření sama o sobě."

Svátostí smíření roste naše sebepoznání. Poznáváme hodnotu svých činů, odhalujeme čistotu svých úmyslů, opouštíme sebeklam dokonalosti a uznáváme, že jsme hříšníci. Vědomí vlastní hříšnosti nás pak vede k tomu, abychom měli soucit také s chybami našich bližních.

Díky této svátosti roste také naše pokora. Pokora je pravda a svátost smíření nám pomáhá vidět sebe sama přesně tak, jak nás vidí Bůh. Současně bychom se neměli nikdy dívat na své hříchy bez pohledu na milosrdného Spasitele. Vědomí našich hříchů nás skličuje, ale milost Boží nás uzdravuje.

Svátost smíření nám pomáhá zbavit se zlozvyků. Tak jako má zpověď funkci hojivou, když nám odpouští hříchy a vrací milost posvěcující, stejně tak má funkci ochrannou, když nám uděluje milost pomáhající s hříchem bojovat. Jsme tak schopni poznat chyby, které jsou v nás hluboce zakořeněny, poznat jejich pravý původ a vyvarovat se i blízké příležitosti ke hříchu. Tak se nakonec svého zlozvyku dokážeme opravdu zbavit.

Svátost smíření působí také na naše svědomí. Zpověď nám nejen svědomí očišťuje a uklidňuje, ale díky časté zpovědi se stáváme lidmi svědomitými, tedy citlivějšími a vnímavějšími pro správné řešení morálních problémů. Snadno a rychleji se pak rozhodujeme pro konání dobra. Navíc nám zpověď umožňuje získat rady od zkušeného duchovního vůdce, který zná problémy lidské přirozenosti.

Svátost smíření posiluje také naši vůli. To se děje dvěma způsoby. Jednak oslabením našich hříšných sklonů, které nám brání v sebekontrole. Jednak udělením skutečných milostí, které posilují vůli v jejím úsilí o dosažení vítězství. Častá svatá zpověď nám dává sílu varovat se hříchu, neupadnout znovu do své neřesti a přemáhat pokušení.

Obnovení milosti posvěcující nebo její rozmnožení obnovuje spojení duše s Bohem a nebo toto spojení prohlubuje. V našem srdci pak přebývá Nejsvětější Trojice a prohlubuje se naše osobní přátelství s Nejsvětějším Pánem.

Těchto několik myšlenek, by mám mělo připomenout důležitost časté svaté zpovědi na naší cestě k nalezení dokonalé lásky Boží. Svátost smíření je svátostí „duchovní vyspělosti". Pokud nechceme být duchovně vlažní křesťané, ale chceme žít intenzivním duchovním životem, měli bychom se dobře a často zpovídat.

Pro ty, kdo se nemají z čeho zpovídat

Kněz ve zpovědnici často slyší od kajícníků, že si nemohou vzpomenout na nic, z čeho by se zpovídali. Následující zpytování svědomí by těmto lidem mohlo pomoci. I když se jedná většinou o lehké hříchy, které ve svátosti smíření nemusí být vyznány, kdo ale nemá hříchy těžké, může se zpovídat i z lehkých.

Když se snažím o křesťanskou dokonalost, dělám to proto, že chci víc milovat Boha a nebo spíš proto, že chci být dokonalý? Snažím se držet schopnosti druhých zahalené, aby mě nezastínily? Čekám v duchu uznání druhých a potom dělám, že o to nestojím? Mluvím v rozhovorech s druhými vždy jen o sobě samém?

Je pro mě snadné odpustit, ale těžké zapomenout, že mi bylo ublíženo? Vidím chyby na každém a na všem kromě sebe a toho co jsem sám udělal? Ze žárlivosti, závisti a nebo proto abych se ukázal opakuji stále stejné urážky? Dávám „tajné informace" o druhých aby se dál rozšiřovaly?

Nejsem „doma ďábel" a „venku anděl", to je doma vznětlivý a nabručený a venku opravdový a okouzlující člověk? Jsem ochotný připustit to, když se dokáže, že nemám pravdu? Jsem příliš háklivý nebo přecitlivělý na to, co o mě druhý řekne nebo co mi udělá? Netvrdím někdy, že jsem četl knihy nebo články nebo viděl místa nebo udělal věci, zatímco ve skutečnosti jsem nic takového neudělal? Nepředstírám, že jsem něco nebo že něco mám, zatímco nemám nic? Mluvím-li o sobě, přikrašluji si svůj úspěch a ubírám na svých chybách?

Jak často splácím dluhy klanění se, díkůvzdání a náhrady Bohu? Myslím během mše svaté na něco jiného kromě velkého dramatu, který se děje před mýma očima? Nepřicházím na mši svatou pozdě a špatně připraven na největší událost týdne? Modlím se jako náš Pán: „Otče, ne moje vůle, ale Tvá se staň." Prosím Boha o milost milovat jej způsobem, jakým on zasluhuje?

Jsem čestný v supermarketu a při nákupech, anebo se snažím dostat něco bez placení? Nejsem nespravedlivý k svému zaměstnavateli „flákáním se" v práci, působením špatné morálky v úřadě nebo v továrně, anebo jednoduše neodvedením patřičného denního výkonu? Jsem tak oddán televizi nebo počítači, že zanedbávám svoji rodinu, domácí povinnosti, nebo zaměstnání?

Navštěvuji Internet anebo čtu sexy časopisy, jen abych se trochu uvolnil a potom odmítám přiznat svou nezřízenou zvědavost i sobě samému? Snažím se vyhnout tomu, co znám z dřívějška jako příležitost ke svému vážnému hříchu? Jsou jisté věci, o kterých vím, že bych se měl z nich vyzpovídat, ale namlouvám si, že to není věc kněze?

Studuji aspoň někdy učení víry, které nám dal Bůh, abych je učinil součástí každodenního života? Snažím se svoje úmysly a svůj názor učinit více podobný Kristu? Udělal jsem vůbec někdy upřímné rozhodnutí milovat Boha celým srdcem, mysli a duší? Jsem přesvědčen, že toto je hlavní důvod pro moji existenci?

Toto zpytování, přesto že je jen krátké, by mělo ukázat průměrnému člověku, že je příliš vzdálen toho, aby se pokládal za dokonalého. Byli byste asi ojedinělým případem, kdybyste neměli alespoň několik výše jmenovaných nedostatků. Pracujete-li však na sobě, nesnažte se udělat vše najednou. Zaměřte svoji snahu a modlitbu na svou hlavní chybu. Když se zbavíte jedné chyby, můžete pracovat na další. Opusťte povrchnost a zvyšte sebeovládání, tak dosáhnete postupného pokroku.

Připravil František Klaban, Kanada

Cesty do exilu

V březnovém čísle Hlasů národa v roce 2001 jsme uvedli knihu „Vlečen pod šibenicí", napsanou pod pseudonymem Petr Roman. Nyní vám chceme představit knihu, kterou Milan B. Havlín vydal pod svým vlastním jménem: „Cesty do exilu", ve které poutavě popisuje svůj život od svého narození až do doby, kdy vystoupila jeho životní cesta až na Kalvárii v knize „Vlečen pod šibenicí."

Únorový komunistický puč v roce 1948 překvapil, ale nezaskočil dvacetiletého studenta Milana Havlína. Se skupinou svých kamarádů zorganizoval okamžitě odbojovou skupinu, jež zahájila svou činnost rozšiřováním protikomunistických letáků a umožňováním přechodů přes hranice. Dramaticky je vylíčeno Havlínovo uvěznění v Rakousku ruskou tajnou policií NKVD – GPU a Československou STB v Mikulově, odkud se dějiště přenáší do brněnské vězeňské nemocnice na Cejlu a posléze končí ve Státním ústavu pro duševně a nervově choré v Brně Černovicích, tedy v blázinci. Zde on zdravý člověk žijící mezi blázny poznává atmosféru blázince, kterou pak pravdivě popisuje. Čtenář nevychází z úžasu, jak hrdina dovede simulovat duševní chorobu a dokáže oklamat několik odborníků a nakonec zorganizovat útěk. Ovšem nejen to. Brzy po svém útěku se vrací, aby osvobodil další „politické blázny" a s nimi založil na Českomoravské vysočině odbojovou skupinu „Jánošík", která terorizovala komunistické funkcionáře.

Knihu končí autor nádherným vyznáním, proč obě knihy napsal: Aby se vědělo, že lidé byli komunisty zavíráni a trestáni přesto, že nic proti nim nedělali, ale že byli i takoví, kteří proti nim bojovali a v boji pokračovali i v jejich věznicích a koncentrácích a nikdy nebyli poraženi. Protože bojovali naplněni vírou, nadějí a láskou. Ale největší z nich byla právě ta láska.

Kniha „Cesty do exilu" pojednává o všem, o čem nemohl autor napsat za dob tvrdého komunizmu při psaní své první knihy „Vlečen pod šibenicí", vydané v poprvé Kanadě, kterou tenkrát musel napsat pod pseudonymem Petr Roman, aby některé popisované osobnosti nevystavil nebezpečí pronásledování ze strany bdělých bolševiků. Tato kniha podruhé vyšla v České republice v roce 1996 v ATELIERU IM v Luhačovicích. Kniha „Cesty do exilu" se nyní stala prvním dílem vyprávění a kniha „Vlečen pod šibenicí", jejím pokračováním, tedy druhým dílem. Kniha „Cesty do exilu" byla napsána už v roce 1952 v uranových dolech na lágru Bytíz na Příbramsku a propašována civilním zaměstnancem Františkem Říhou a ukrývána dlouhé roky jednou z autorových sestřenic. Ta mu předala celý originální rukopis teprve před několika roky. Popudem k vydání knihy byl velký zájem ze strany mladých studentů, z nichž jedna studentka se rozhodla použít tento rukopis k napsání své seminární práce z dějepisu.

Z nové knihy „Cesty do exilu" zde přinášíme malou ukázku:

Ve vězeňské nemocnici

Cesta sanitkou probíhala celkem klidně. Byl jsem svázaný ve svěrací kazajce a připoutaný popruhy k nosítkám uvnitř sanitky. Řidič se svým společníkem se bavili v přední části sanitky a o mne neměli žádné obavy.

Když jsem vedle sanitky slyšel cinkat brněnské tramvaje, říkal jsem si, že už by byl čas ke slavnostnějšímu vjezdu do brněnských ulic a začal jsem hledat vhodnou pozici, ve které bych mohl přetrhnout popruh od svěrací kazajky a uvolnit ruce.

Po chvilce jsem cítil takové sevření těla, že trhnu-li prudce sebou, něco musí prasknout. Buď popruh, nebo sama kazajka. A tak jsem zabral. Začal jsem chroptět a otřásat celým tělem, ale to už bylo něco prasklého. Svezl jsem se na okraj nosítek a přední částí těla zůstal viset na boku nosítek v popruhách.

Řidič hned poslal svého společníka do zadní části sanitky, aby se o mne postaral. Spustil houkačku a světla, přidal plyn a uháněl si to brněnskými ulicemi jak šílenec.

Zastavili jsme před vraty soudní věznice v Brně, v ulici Na Cejlu.

Vjeli jsme do dvora. Můj ošetřovatel mě měl už znovu upoutaného k nosítkám jak se slušelo a patřilo. Po otevření zadních dveří sanitky mě vytáhli na nosítkách a za doprovodu bachaře v jakési jiné uniformě, než jsem dosud viděl, mě odvezli na marodku soudní vazby. Později jsem se dověděl, že to byli bachaři staré vězeňské stráže, sloužící v soudní vazbě ještě dávno před únorovým komunistickým pučem.

Ihned přišel vězeňský lékař, kterým tenkrát byl Dr. Mlejnek, odsouzenec podle retribučního dekretu prezidenta Beneše, kterého ošetřovatelé sanitky informovali, že právě jsem prodělal v sanitce další epileptický záchvat.

Ošetřovatelé svlékli moji svěrací kazajku, která byla roztržená na pravém rameni aby si ji odvezli s sebou. Dr. Mlejnek mě po běžné lékařské prohlídce, měření tlaku, poslechu srdce, tepen a vyšetření plic, odvedl ze své ordinační místnosti do velkého sálu, kde bylo asi 15 lůžek, a přidělil mi jedno neobsazené.

Lůžko mělo čisté povlečení a 2 deky a podhlavník. Nad každým lůžkem byla malá polička.

V jednom rohu této velké místnosti byla kovová kamna na uhlí a v protějším, na druhé straně místnosti, za plentou, stál žanek - hlavní hygienické zařízení pro 15 vězňů na jedné kobce. A vedle jedno umývadlo se studenou vodou.

Od spoluvězňů, většinou ležících na lůžkách, jsem se dověděl, že Dr. Mlejnkovi pomáhají dva spoluvězňové, jeden odsouzený za trestný čin, o kterém nechtěl nikdo mluvit.

„Neboj se, nikoho nezabil." Později jsem se dověděl, že měl rád chlapce a dostal za to 2 roky trestu. A protože byl v

civilu ošetřovatelem, nechali ho vykonávat toto povolání i ve vězení. Druhý byl retribučák jako Dr. Mlejnek. Setkal jsem se s nimi až druhý den, kdy Dr. Mlejnek „držel neděli" a službu měli ošetřovatelé.

Všichni byli zvědaví, proč jsem zavřený, a tak jsem jim stručně pověděl to stejné, co mikulovským estébákům.

Tak si mě hned zařadili mezi politické a přišla hlavní otázka.

„Kdy to praskne?"

Tím mě překvapili. To stejné bych rád věděl i já. Nevím. - Ale copak jim to mohu takhle říct? Když jsem viděl, jak se 14 párů očí otočilo ke mně a zůstalo zavěšených na mých rtech s nevyslovenou nadějí. - Ne, nemohu jejich naději zklamat. V této roli, do které mě svojí otázkou postavili, cítím svatou povinnost jejich naději posílit. - I za cenu lži.

„Někteří říkají do měsíce. Ale zdá se být pravděpodobnější, že do půl roku." -

Druhý den i ošetřovatelé, kteří by asi zůstali v kriminále i kdyby „to prasklo", zářili radostí.

„Do půl roku, hm. Ale možná i do měsíce. - Podle čeho usuzuješ?"

„Já? - Já vůbec neusuzuji. Ale taková je nálada mezi lidmi venku. Rakušáci tvrdí to stejné. Nemám důvody vidět to jinak."

Přirozeně, že jsem neměl ani důvody vidět to takhle. Ale proč neposílit naději? To je to poslední, co pro každého trpícího můžeme udělat.

To byly snad první okamžiky, kdy jsem si začal uvědomovat, že v tomto prostředí, kde zpočátku většina propadá do stavu beznaděje, je dostatek místa ke konání dobra. Jen se dívat kolem sebe a pozorně sledovat co ten, který musí žít vedle nás, potřebuje, čím mu můžeme pomoci, čím ho potěšit, dodat mu sebedůvěry a hlavně posílit jeho naději.

I v kriminále, třebas i spoutaní, zdánlivě bezmocní, vystaveni podstatně většímu nebezpečí, můžeme pokračovat ve svém odporu proti násilnickému režimu, proti komunizmu. Jenom jiným způsobem. Jen budeme muset najít vhodnější a možná i účinnější metody, než jsou jen ty používané dosud, podle zásady „zub za zub" nebo ještě tvrdší „dva zuby za jeden".

Snad porážet zlo dobrem? -

To by se také mohlo vyzkoušet. - O tom jsem už také kdysi slyšel. - O tom se už kdysi mluvilo.

V neděli jsem si udělal záchvat. Než však přišel ošetřovatel, už jsem se probíral a začal se zvedat z podlahy. Nenechal mě. Položil si mě na záda a přidržel moje víčka otevřená a druhou rukou zakrýval a odkrýval moje zorničky. Nějak se mu to nelíbilo, a tak jsem se rozhodl i přes jeho odpor vstát a jít si sednout na svoje lůžko. Asi jsem to tím zachránil. Už jsem měl po záchvatu tak oči mohly reagovat normálně. Nevím, co by udělal, kdyby nabyl přesvědčení, že jsem simulant.

Nahlásil by to, nebo by mi pomohl, abych se dostal někam do nemocnice?

Novou knihu Milana B. Havlína

"CESTY DO EXILU"

si můžete objednat na adrese autora:

Milan B. Havlín,
1005 Goyer
St-Bruno, QC J3V 3Y8
CANADA

Možno ji objednat i telefonem:
(450) 653-5641,
nebo e-mailem:
milanhavlin@sympatico.ca

Cena knihy je $15 + poštovné

Voice of Cleveland
WERE 1300-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
Host: Joe Kocab
WHK 1220-AM
Sundays: 3.00 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

DIVADLO? OPRAVDU?

Takto se diví lidé, když jim řeknu, že v Chicagu jsou dvě české amatérské divadelní scény. Jiné etnické skupiny mají obvykle sportovní družstva, taneční skupiny nebo pěvecké sbory. Divadlo je ale jakousi popelkou.

Ne však mezi Čechy. Před několika lety zde Pavel Štěrba založil ochotnický soubor DECH. Z toho se později oddělila druhá skupina Divadlo Bohemia.

Vraťme se však k DECHu. Tato skupina uvedla 27.ledna 2007 ve vyprodaném sále Besedního domu v Cicero premiéru muzikálu Vlastimila Nováka a Radka Balaše „Marilyn překrásné děcko."

Marilyn je spíše revue než muzikál. Je to ale hlavně veselohra nebo snad i fraška. Avšak zatím, co se v popředí odehrávají humorné scénky, v pozadí probíhá tragedie končící smrtí.

Radek Balaš, který pracuje v předních českých divadlech (Národní dovadlo, Divadlo na Vinohradech a další) přiletěl z Prahy a celé představení v rekordním čase necelých dvou měsíců nacvičil. Bylo to pro něj něco nového. Řekl mi, že ještě nikdy s amatéry nepracoval. V programu bylo u jeho jména napsáno režie a choreografie, i když se postaral o mnoho jiných věcí.

V této hře se snažil odstranit hranici mezi diváky a účinkujícími. Tak například Pavel Štěrba, který nebyl jenom dramaturgem, ale měl také dvě role, seděl v první řadě v hledišti, odkud vždy pohotově vyskočil na scénu a potom se zase vrátil na své místo mezi diváky. Nezpívali jenom zpěváci, ale zapojilo se i publikum písní „Love me tender." Později diváci povstali ze svých židlí, když se na pódiu objevil americký prezident.

Většina herců a zpěváků měla několik rolí. Bylo to z praktických důvodů. S menším počtem lidí je méně organizačních starostí. Účinkujícím to ale dalo možnost ukázat svůj talent, protože každá role si vyžadovala něco úplně jiného.

Hlavní roli ztvárnila Jana Hurdesová. Že umí zpívat, to už jsem věděl, ale překvapila mě svými hereckými a tanečními schopnostmi. Totéž platí i o Ivě Šlezingrové. Všichni ostatní, kteří se podíleli na této hře si také zaslouží pochvalu.

Musím se také zmínit o netradičním závěru. Když už se zdálo, že všechno skončilo, účinkující se klaněli a obecenstvo bouřilo potleskem, objevili se náhle na scéně čtyři noví tanečníci (tři z nich vypůjčení z vynikajícího slovenského souboru Veselica) a předvedli efektní náročné číslo při němž ještě jednou Marilyn zazpívala.

Hra měla již několik repríz a doufáme, že jich ještě přibude

Nyní ale ještě o něčem jiném. Zatím co my jsme se výborně pobavili, ti co nás bavili za to ještě zaplatili. Provozovat divadlo stojí spoustu peněz. S pomocí přišel Otec Dušan Hladík (téměř všechny zkoušky byly v Misijním domě), členové Divadla Bohemia, kteří zapůjčili mikrofony a další věci. Nicméně největší finanční zátěž na sebe vzali někteří členové DECHu.

Divadlo DECH je skupina nadaných a obětavých lidí. Jsou neobyčejně skromní a nemají mezi sebou žádnou primadonu. Že to s divadlem myslí vážně, je už vidět i z toho, že pozvali ke spolupráci špičkového režiséra a choreografa. Přeji jim do dalších let mnoho úspěchů.

Michal Pleska

MLADÝM

Ztratil světlo zraku a zprostředkoval světlo ducha milionům

Jednoho dne se malý, čtyřletý chlapec ocitl sám v otcově ševcovské dílně. Často otce vídal šít boty a rozhodl se, že to zkusí také. Vzal šídlo, ostrý a špičatý nástroj, a snažil se jím udělat v kůži díru, tak, jak to dělával jeho tatínek. Ale šídlo po silné kůži sklouzlo a bodlo chlapce do oka. Zranění bylo tak vážné, že chlapec o oko přišel. Navíc se po čase zánětem z poraněného oka infikovalo i druhé, a dítě ztratilo zrak úplně. To se stalo nedaleko Paříže roku 1813. Chlapec se jmenoval **Louis Braille.**

V šesti letech začal navštěvovat vesnickou školu společně s vidoucími žáky. Po dvou letech bylo jasné, že bez možnosti čtení a psaní se víc nenaučí a bez vzdělání skončí na ulici jako žebrák.

Měl však štěstí: v deseti letech byl poslán do školy pro slepce v Paříži, jedné z prvních na světě. Podmínky ve škole byly velmi drsné, budova vlhká a nezdravá a disciplína přísná. Žáci se učili některým pracovním dovednostem a jednou týdně chodili na procházku do parku. Učili se také číst. Písmena, která četli, vyčnívala nad povrch stránky a nechala se tak „číst" hmatem. Takovéto čtení bylo velmi obtížné, neboť rozpoznat jednotlivá písmena nebylo lehké. A psát nešlo vůbec. Písmena byla tisknuta vtlačením šablony z měděného drátu do papíru. Tím vznikl na druhé straně vystouplý tvar příslušného písmene. Protože tento těžkopádný způsob vyžadoval drátěné šablony písmen a lis, neumožňoval vzájemnou písemnou komunikaci mezi slepci.

V roce 1821 navštívil školu kapitán francouzského dělostřelectva Charles Barbier. Přinesl s sebou svůj vynález nazývaný „noční písmo". Toto písmo bylo původně navrženo pro vojáky, aby si mohli v noci v zákopech předávat údaje a nemuseli svítit. Sestávalo z dvanácti vypuklých bodů v různé kombinaci. Systém byl však pro vojáky příliš složitý a armáda ho odmítla.

Mladý Louis Braille si rychle uvědomil, jak užitečný by mohl být takovýto systém vyvýšených bodů. Po několik dalších měsíců experimentoval s různými systémy, až nalezl takový, který užíval pouze šesti bodů. Svůj systém zdokonaloval ještě několik dalších let a navíc vyvinul zvláštní kódy pro matematiku a notový záznam. V roce 1827 byla publikována první kniha v jeho slepeckém písmu. Přesto se nový systém neuchytil okamžitě. Někteří konzervativní učitelé měli k němu nedůvěru nebo dokonce odpor.

Louis Braille se posléze stal učitelem ve škole, kde býval studentem. Byl svými žáky respektován a obdivován. Jak už

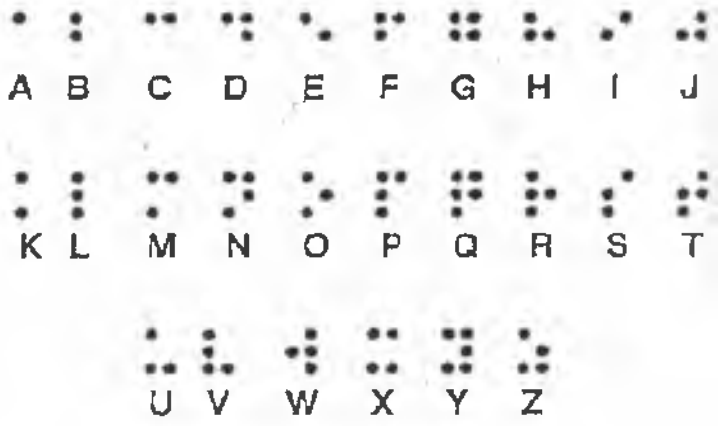
Louis Braille

to často bývá, nedožil se však rozšíření svého systému: v roce 1852, ve svých 43 letech, zemřel na tuberkulózu. Braillův systém byl přijat teprve v roce 1854 a od té doby jej užívali slepci v celé Francii.

Koncem 70. let 19. století se Braillovo slepecké písmo dostává přes německou jazykovou oblast do českých zemí. Po několikaletém váhání spojeném s četnými polemikami Braillův znakový systém jednoznačně zvítězil. V nemalé míře k tomu přispěli i sami nevidomí, neboť od počátku přijímali Braillovo písmo s neskrývaným zájmem a radostí a učili se mu mezi sebou navzájem.

Tohoto muže, hudebníka, učitele a tvůrce geniální bodové soustavy si nevidomí celého světa připomínají jako svého největšího dobrodince.

Karmelitánský kalendář 2002

Braillovo slepecké písmo

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Nahlédnutí do dějin evropské diplomacie v polovině 18.století

V roce 1740 vstoupila na uvolněný rakouský trůn po svém otci Karlu VI. císařovna Marie Terezie, v témže roce se Fridrich II. stal pruským králem. V téže době Anglii vládl Jiří II. z Hannoverské dynastie, Francii Ludvík XV. z rodu Bourbonů. V Rusku byla panovnicí Anna Ivanovna, neteř cara Petra I., která v roce 1741 předala panovnická žezlo Alžbětě I., dceři Petra I.

V roce 1740 došlo k první slezské válce mezi Pruskem (ve spojení s Bavorskem a Francií) a Habsburky, ve které rychlé úspěchy zaznamenalo Prusko. V roce 1741 francouzsko-bavorská armáda obsadila Čechy a Prahu. V prosinci 1741 pak proběhla volba bavorského kurfiřta Karla Alberta českým králem. V roce 1743,po vytlačení bavorsko-francouzské armády z Čech, došlo k obnovení habsburské vlády v Čechách. Dne 12.května 1743 došlo ke korunovaci Marie Terezie v Praze Českou královnou. V roce 1744 druhá slezské válka mezi Pruskem a Rakouskem zaznamenala další pruské vojenské úspěchy. Nakonec přispěním Angličanů Fridrich II. získal celé Slezsko, což v Rakousku a ve Francii vyvolalo pobouření. Marie Terezie byla zlostí bez sebe. Prohlásila anglickému vyslanci, že brzy dostane vše zpátky „i kdyby měla na to obětovat poslední sukni". V roce 1750 Marie Terezie poslala do Francie svého nejlepšího diplomata Kaunitze, který byl nejvýznamnějším evropským diplomatem 18. století. Ten už roku 1748 přesvědčoval milenku francouzského krále Ludvíka XV., Madame de Pompadoure, že Rakousko by se zřeklo části belgických provincií, pomůže-li Francie Rakousku vrátit Slezsko.

Tak byla připravena půda pro sblížení Rakouska a Francie. Poslední pobídkou ke spojenectví mezi Rakouskem a Francií byla přílišná rafinovanost Fridrichovy diplomacie. Hned po lupičském útoku Angličanů na francouzské lodi v roce 1755 nabídl pruský král Fridrich II. francouzskému Ludvíku XV. smělý plán: Francouzi obsadí Belgii a Prusové vtrhnou do Čech. Prusové rozdrtí Rakušany a Prusko pak opanuje celé Německo. Tak se pruský král již v 18. století zabýval plánem, který připomíná Bismarckovy úmysly z roku 1866. Mezitím se ve Vídni rozšířily pověsti, že pruský král Fridrich II. současně vyjednává s Anglií. Rakouská císařovna nemeškala a obratem o tom informovala francouzského krále Ludvíka XV.

Zpráva o uzavření vhitehallské smlouvy mezi pruským králem Fridrichem a Anglií potvrdila vídeňská varování, takže se francouzský král Ludvík XV. rozhodl. Dne 1.května 1755 byla uzavřena první versailleská smlouva mezi. Rakouskem a Francií o vzájemných zárukách: obě smluvní strany se vzájemně zavázaly, že v případě jakéhokoliv útoku vyšlou na pomoc armádu v síle 24 000 mužů. Krátce předtím odepřela ruská carevna Alžběta, dcera cara Petra I., ratifikovat anglo - ruskou smlouvu a uzavřela obranný a útočný spolek s Rakouskem v březnu 1756. V případě útoku na Prusko se Rusko zavázalo pomoci Rakousku a vyslat do boje armádu v síle 80 000 mužů. V případě vítězství nad Pruskem mělo Rakousko dostat zpět Slezsko a Rusko pak Východní Prusy. Francouzští diplomaté pak dosáhli toho, že do této koalice byl vtažen i August III., kurfiřt saský a král polský. Roku 1757 vstoupilo do koalice i Švédsko, nalákané finanční podporou a záluskem na Pomořany.

Koalice byla utvrzena dvěma spojeneckými smlouvami: rusko - rakouskou a versailleskou, uzavřenou mezi Rakouskem a Francií. V Evropě začala sedmiletá válka. Postavení pruského krále Fridricha se brzy stalo katastrofální, přestože pruský král sám v této válce ukázal skvělé nadání vojevůdce. Pruský král Fridrich jednal rychle, obratně a energicky na všech hranicích, porážel nepřátele jednotlivě a z deseti bitev prohrál jen tři. Prusům k vítězství pomáhala mimořádná neschopnost francouzských generálů, jmenovaných Madame de Pompadour, neodpustitelná váhavost rakouských vojevůdců a konečně finanční dary z Anglie od královského rodu z Hannoverské dynastie, hojně plynoucí do Fridrichovy pokladnice. Nejtěžší porážky způsobili Fridrichovi Rusové v roce 1757 u Gross-Jagersdorfu a v roce 1759 u Kunersdorfu. V roce 1750 obsadila ruská vojska samotný Berlín. V roce 1762 byla situace pruského krále velice tíživá. V té době Fridrich napsal svému bratru, princi Jindřichovi: „Nepřijde-li nám někdo na pomoc, ve kterou doufáme, řeknu vám přímo: nevidím zde žádného východiska, jak odvrátit nebo oddálit naši zkázu."

Fridricha zachránila smrt ruské carevny Alžběty Petrovny v lednu 1752. Na uvolněný Ruský trůn pak vstoupil vášnivý ctitel pruského krále car Petr III. Nový ruský car se nejen zřekl všech územních zisků v Prusku, ale dokonce projevil přání poskytnout pruskému králi vojenskou pomoc.

V průběhu sedmileté války Francie zabředala do pro ni neužitečného protipruského dobrodružství, což přinášelo ohromné potěšení Anglii. Francie, zaměstnaná, na východě, byla bezmocná na západě, z čehož - pro svůj prospěch, těžili Angličané. V roce 1759 Angličané obsadili Kanadu a roku 1761 Pondichérry v Indii. Francouzské loďstvo bylo na moři téměř zničeno anglickým loďstvem. Dále na americkém kontinentě Francie ztratila území s údolím řeky Ohio a s celým levým pobřežím řeky Mississipi, s výjimkou New Orleansu. Nadto musela Francie odstoupit Španělsku pravé pobřeží téže řeky a zaplatit odškodné za Floridu, kterou Španělé postoupili Anglii.

Sedmiletá válka skončila v roce 1763 dvěma mírovými smlouvami, uzavřenými dne 10.února 1763 v Paříži a dne 15.února 1763 v Hubertsburku. Rakousko v této válce navždy ztratilo Slezsko. Sedmiletá válka položila základ pruské hegemonie v Německu, zajistila nadvládu Anglie na mořích a zlikvidovala francouzské kolonie v Indii a v Severní Americe.

William Pitt starší v Anglii

Inspirátorem nesmiřitelného boje Anglie proti Francii byl v polovině 18.století William Pitt starší. Byl to pánovitý, přísný a energický politik, kterému byla moc Anglie

a její vláda na moři nade vše. William Pitt obratně využil situace, kdy byla Francie pošetilou politikou svého krále vtažena do sedmileté války proti Prusku. William Pitt se obrátil na anglické obchodníky a loďaře s výzvou, aby finančními dary pomohli z nesnází pruskému králi, přičemž Anglie zablokovala francouzské pobřeží, odstřelovala francouzské přístavy a ničila doky. Pitt se rozhodl zlomit koloniální a námořní moc Francie, proto soustředil hlavní pozornost na francouzské loďstvo a francouzské kolonie v Americe a v Indii, William Pitt vyzbrojil anglické kolonisty v Severní Americe a v krátké době byla s jejich pomocí dobyta území, dosud obsazená Francouzi.

V Indii Angličané obsadili hlavní střediska obchodu na obou pobřežích Hindustanu (Bombay, Madras, Kalkatu při ústí Gangu).

Francouzský král Ludvík XV.

Vstoupil do dějin především svou neúspěšnou zahraniční politikou. Tři války, kterých se Ludvík XV. účastnil - válka o polské dědictví (1733 – 1735), válka o rakouské dědictví (1740 – 1748) a sedmiletá válka (1756 – 1763) – byly pro Francii „válkami z přepychu" a z hlediska zájmu vzrůstající francouzské buržoazie to byly pro Francii války škodlivé. Ludvík XV. místo aby soustředil pozornost na francouzské loďstvo a obranu francouzských kolonií v Americe, nechal se vtáhnout do válek v Evropě, jež Francii oslabovaly. To mělo za následek ztrátu amerických kolonií. Další neúspěch francouzské politiky byl v Indii, která se zásluhou známého francouzského podnikatele a organizátora Jeana Dupleixe málem stala francouzskou državou.

Zmiňovala jsem se již o neschopnosti francouzských generálů, jmenovaných Madame de Pompadour. Ludvík XV. Madame de Porapadour důvěřoval, jinak nevěřil nikomu, ani svým ministrům. Ludvík XV. dokonce utvořil zvláštní tajný kabinet, v jehož čele stál od roku 1743 princ Conti. Tento kabinet tajně kontroloval činnost francouzských ministrů a tak francouzský král měl v jiných státech vedle oficiálních vyslanců i své tajné agenty, s kterými si dopisoval za zády svých ministrů. Tito agenti často na přímý rozkaz krále dělali politiku protichůdnou oficiální politice francouzské vlády. Ludvík XV. nerad někoho zasvěcoval do „královského tajemství" a s velkým potěšením francouzský král své ministry vodil za nos. Samozřejmě, že taková oboustranně tajnůstkářská politika byla pro francouzskou zahraniční politiku velice škodlivá. Tohoto faktu využívali Angličané. Pomlouvali nejschopnější francouzské organizátory a obchodníky v Indii a to tak, aby se tyto vymyšlené pomluvy dostaly až k francouzskému králi. Ten pak své nejschopnější organizátory na základě pomluv obratem zbavil funkcí a zavřel do Bastily. Již dříve zmiňovaného Jeana Dupleixe, energického a mimořádně zdatného organizátora, na vrcholu jeho úspěšného podnikání v Indii Francie odvolala na rozkaz krále a Jean Dupleixe byl v Paříži postaven před soud. Jeho nástupce Lally pak zůstal v Indii bez podpory Francie v boji proti Angličanům. Vláda Ludvíka XV. zůstala věrná své pošetilosti.

Vláda Marie Terezie

V té době postavení Rakouska bylo svízelné. Zájmy Rakouska ohrožovalo výbojné Prusko, podporované finančními subvencemi z Anglie. Francie měla svých problémů víc než dost a nebyla již schopna Rakousku nabídnout výraznější pomoc. Když v roce 1762 v Rusku vstoupil na trůn car Petr III., velký obdivovatel pruského krále Fridricha, a nabídl Prusku vojenskou pomoc Ruska, Rakousko ztratilo veškeré naděje získat zpět od Fridricha Slezsko. Tvrdá realita přinutila Rakousko kapitulovat.

Pruský král Fridrich II.

Byl schopným organizátorem, skvělým vojevůdcem, obratným v politice, byl básníkem, miloval hudbu a dobrou společnost. V jednání byl tvrdý a říkal: „Panovník musí mít na paměti jen svůj prospěch." Vojákům připomínal, že „se musí bát více svých velitelů než svých nepřátel," ve svém vojsku vyžadoval přísnou kázeň.

Postupem času Fridrich II. podle svých nálad a podle své vůle v Evropě řídil politiku ostatních politiků, vnucoval jim válku nebo mír, převracel jejich aliance a znepokojoval panovnické dvory a jejich kancléřství po dobu 46 let. Vybudováním silné armády učinil z Pruska absolutistickou velmoc. Opíral se zejména o šlechtu, jejíž pozice upevnil několika agrárně politickými reformami.

Fridrich II. žil na zámku Sanssouci v Postupimi. Pruský král se nejraději obklopoval francouzskou společností, mluvil výborně francouzsky. Němčina se mu zdála vhodná jen k vydávání rozkazů svým sloužícím a k povelům, když velel svým vojskům. Fridrich II. pocházel z rodu Hohenzollerů.

Byl náročný ke společnosti, která obklopovala jeho královský majestát. Za dobré společníky uznával jen opravdové osobnosti, vzdělané s mimořádnými schopnostmi a nadáním. Každý z nich musel vynikat buď ve vědě, v historii, v politice, v umění, anebo měl podivuhodné osobní zkušenosti a znalosti ze světa diplomacie a způsobu života evropských královských dvorů. Fridrich II. měl v oblibě silné a duchaplné osobnosti, rád se bavil. Pracovna Fridricha II. byla přeplněna knihami, žádná z nich nebyla německá. Oblíbil si hru na flétnu a Voltaira, kterého pozval na zámek do Sanssouci a s velkým potěšením v diskuzích s ním trávil večery.

Pruský král byl na zámku v Sanssouci obklopen přepychem. Zámek připomínal italské stavby. I když v královské ložnici bylo nádherné lože obklopené stříbrnou balustrádou, Fridrich dal přednost spát na tvrdém popruhovém lůžku za paravánem, na němž se ve dne váleli oblíbení psíci Jeho Veličenstva. Král někdy nosil některého z nich ve svém rukávníku. V ložnici byly také zajímavé kyvadlové hodiny, které sám král každý večer natahoval a které se zastavily v okamžiku jeho smrti: ve dvě hodiny dvacet minut, 17. srpna 1786.

V roce 1776, v době prohlášení nezávislosti bývalých anglických kolonií na americké půdě, se v Rakousku dělila o své panovnické povinnosti Marie Terezie se svým synem Josefem II., pruský král Fridrich pobýval na zámku Sanssouci a jen nerad zajížděl do Berlína, v Anglii vládl Jiří III. a na ruském trůnu seděla carevna Kateřina Veliká, vdova po carovi Petru III., která pocházela z rodu Anhalt-Zerbst. Byla dcerou pruského generála, která v roce 1762 svrhla svého manžela a prohlásila se carevnou. Vystupovala jako osvícená panovnice. Bojovala proti Turkům, k Rusku připojila Krym a Ukrajinu, Ve Francii po Ludvíku XV. nastoupil na trůn v roce 1774 král ludvík XVI., jeho chotí byla Marie Antoinetta, dcera Marie Terezie. Manželé pobývali nejraději na královském zámku ve Versailles, který až do roku 1789 byl sídlem francouzských králů.

Alena Kulheimová
Česká republika

Poznámka redakce:

Bližší informace o vládě Marie Terezie naleznete v HN 12/2006. O historii moravského rodu Kouniců se psalo 4/2002. Václav Antonín z Kounic - Rietbergu (1711-1794) byl jeden z nejlepších diplomatů Marie Terezie. Po celé Evropě se pohyboval jako vyslanec. Téměř po dobu čtyř desetiletí rozhodujícím způsobem ovlivňoval rakouskou zahraniční i domácí politiku

Cleaning Up the Oil Spills of Life

Time and time again, God offers me the promise of a pristine new beginning.

The unsuspecting wildlife along the shores and in the waters of the Delaware River near my hometown of Philadelphia, Pennsylvania, had no idea what lay in store for them that Friday in late November. The crisp autumn day began like most others but ended on a surprisingly deadly note when the hull of an oil tanker journeying upstream was ripped open by an anchor that lay undetected and half-buried in the riverbed. Many creatures quickly succumbed as an estimated 250,000 gallons of crude oil spewed out. Seal, fish, crustacean, and muskrat populations were decimated.

Crews worked nonstop to contain the damage, but that this environmental disaster would be far-reaching became evident. A death sentence hovered over the surviving animals, particularly the waterfowl, which were encased in heavy layers of grime that impaired vision and infiltrated internal organs. Bewildered birds were stranded on polluted waters and uninhabitable coastlines with tainted food sources. Their once-downy feathers could not sustain buoyancy and body heat, flight was hampered, and drowning became a very real possibility.

As the news reports detailing the devastation flowed in, my heart went out to these creatures. I empathized with their predicament, but something else was going on. Their physical distress seemed to speak to me on a spiritual and emotional level too. Why? Because I could relate to that sense of being trapped; of being stuck in the muck of my own life; of feeling isolated, cut off from others, and distanced from God.

My sense of clarity is sometimes displaced by a clouded, disoriented vision. I may feel chilled and dispirited inside, clogged with difficult and hard-to-digest emotions. But unlike the birds, which were innocent victims of the oil spill, I frequently contribute to or create my own mishaps. Personal failures, weaknesses, and doubts encumber me. I may feed more on idle gossip than on healthy dialogue. Jealousy of another's talents or material possessions gnaws at me. A nagging conscience haunts me when I fail to reach out to another in need. Yes, sometimes I do a remarkable job of cloaking myself in burdens that keep me from living the full, whole, and free life that God desires for me.

Shortly after the oil spill, the airwaves were filled with images of another kind, those of rescuers gently but firmly taking the helpless birds into their arms to be cleansed. As clogged and matted feathers were painstakingly cleaned, life-giving air penetrated once again. Buoyancy, the capacity to fly, and the ability to maintain body heat were restored. These waterfowl were given an opportunity to begin life anew, with only one thing required of them: surrendering to and trusting in their human caretakers.

Watching the news videos of the rescue efforts sparked a second awakening in me. I, too, am at the mercy of Another to give me a fresh start, to liberate me from the troubles of life. This freedom awaits me in the sacrament of r conciliation, where I am cleansed of m jealousies, anger, loneliness, desponde cy, and weaknesses. Time and time gain God offers me the promise of a pr stine new beginning. What a gift! An only one thing is required: that I tru and surrender to the gentle and lovi arms of the Father.

Far more powerful than the oily grim of sin, God's mercy washes over me an penetrates to the very core of my bein This boundless source of forgivene never fails to refresh, restore, and rene Upon leaving the confessional, I have lightness to my step - a sure sign th eternal Love has once again dissolv the murky black chill of sin and giv me the ability to soar once again.

Diane M. Calv
Liguorian, February 20

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středis 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Du Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 US USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevrac redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dos nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

Many of us consider the United States of America to be one of the most stable and longest lasting modern democracies of the world. But even though it was founded in 1776, this country, interestingly enough, did not adopt an official national anthem until the passage of US Congressional Resolution on **March 3, 1931.** Yet opera enthusiasts may recall that the opening melodic bars of the Star Spangled Banner are heard whenever the US Navy officer Pinkerton appears on the scene in the popular opera, Madama Butterfly, composed by Giacomo Puccini in 1904 (!) Let us examine more closely the history of the US anthem so frequently played and sung in our times.

During the war of 1812, Francis Scott Key and Colonel John Skinner, the government's prisoner of war exchange agent, were sent to negotiate the release of a prisoner named Dr. William Beanes from the British. Key and Skinner unwittingly boarded a British warship in Chesapeake Bay as it was preparing to bombard Fort McHenry in Baltimore. The British agreed to release Dr. Beanes but continued to hold all three Americans until the battle was over. The bombardment began on September 13, 1814, and continued through the night. Key's morning view was obscured by the smoky haze lingering in the aftermath of the battle. At 7:00 a.m., a thinning mist showed that the American flag was still flying over the fort. An ecstatic Key wrote the verses to "The Star-Spangled Banner" and soon thereafter had it published as the "Defense of Fort McHenry." His poem attained wide popularity set to the tune of a British drinking song "To Anacreon in Heaven," which we now know as "The Star-Spangled Banner."

In 1916, during World War I, Woodrow Wilson ordered that "The Star-Spangled Banner" be played at military occasions. In 1918, the song was first played at a baseball game during the World Series between the Boston Red Sox and the Chicago Cubs. A band started an apparently impromptu performance of "The Star-Spangled Banner" during the seventh-inning stretch. The players and fans stood up, took off their hats, and sang. It was adopted as the national anthem of the United States by a congressional resolution on March 3, 1931.

What we are accustomed to singing as "The Star-Spangled Banner" is actually only the first of four verses Key wrote:

Oh, say can you see, by the dawn's early light,
What so proudly we hailed at the twilight's last gleaming?
Whose broad stripes and bright stars, through the perilous fight,
O'er the ramparts we watched, were so gallantly streaming?
And the rockets' red glare, the bombs bursting in air,
Gave proof through the night that our flag was still there.
O say, does that star-spangled banner yet wave
O'er the land of the free and the home of the brave?

On the shore, dimly seen through the mists of the deep,
Where the foe's haughty host in dread silence reposes,
What is that which the breeze, o'er the towering steep,
As it fitfully blows, now conceals, now discloses?
Now it catches the gleam of the morning's first beam,
In full glory reflected now shines on the stream:
'Tis the star-spangled banner! O long may it wave
O'er the land of the free and the home of the brave.

And where is that band who so vauntingly swore
That the havoc of war and the battle's confusion
A home and a country should leave us no more?
Their blood has wiped out their foul footstep's pollution.
No refuge could save the hireling and slave
From the terror of flight, or the gloom of the grave:
And the star-spangled banner in triumph doth wave
O'er the land of the free and the home of the brave.

Oh! thus be it ever, when freemen shall stand
Between their loved homes and the war's desolation!
Blest with victory and peace, may the heaven-rescued land
Praise the Power that hath made and preserved us a natio
Then conquer we must, for our cause it is just,
And this be our motto: "In God is our trust."
And the star-spangled banner forever shall wave
O'er the land of the free and the home of the brave!

Title 36, Chapter 10, of the U.S. Code* states that

During rendition of the national anthem when the flag displayed, all present except those in uniform should stand attention facing the flag with the right hand over the he Men not in uniform should remove their headdress with th right hand and hold it at the left shoulder, the hand be over the heart. Persons in uniform should render the milit salute at the first note of the anthem and retain this posit until the last note. When the flag is not displayed, those p sent should face toward the music and act in the same ma ner they would if the flag were displayed there.

There was an unsuccessful movement during the admi stration of President John F. Kennedy in the early 1960s make "America the Beautiful" a co-national anthem w "The Star-Spangled Banner."

"Stars and stripes Forever," a patriotic American march song composed by John Philip Sousa in 1896, was de gnated by Congress as the national march of the United S tes of America.

Tony Jandáček

* Information obtained from The Great American Citizenship Q by Solomon M. Skolnick published in 2005

Photo on back page:
The flag of United States of America flying by Our Lady of the Mou

